

JAZZFLITS NUMMER 402

28 AUGUSTUS 2023

IN DIT NUMMER:

1 BERICHTEN

5 JAZZ OP PAPIER

6 JAZZ OP DE PLAAT

Eric Alexander, Boi Akih, Aligaga,
Donny McCaslin, Mark Lotz, Marius
Neset, Mark Turner, Ethan Cohn e.a.

16 JAZZ OP HET PODIUM

Steven Brezet World Traveler.

EN VERDER (ONDER MEER):

17 All the things you are (R. Bergamin)

19 Tony Bennett (Jeroen de Valk)

27 1960: 5 zangeressen (Erik Carrette)

31 Jazzflits in Umbrië (Milan Popov)

20 JAAR JAZZFLITS

01 09 2003 - 01 09 2023

JF 403 KOMT 11 SEPTEMBER UIT

BERICHTEN

Pierre Courbois stopt op zijn 85ste verjaardag met optreden

Drummer Pierre Courbois stopt in 2025 met optreden, zo heeft hij bekendgemaakt. Zijn laatste optreden zal op 23 april 2025 zijn, waarschijnlijk met 3GEN3. "Dan word ik 85 en dan is het meer dan genoeg", aldus Courbois in een e-mail uit Frankrijk. In september is Pierre Courbois overigens te zien op het televisiekanaal Stingray DJazz. Op 8 september in een registratie van een concert ter gelegenheid van zijn 75ste verjaardag (herhaling) en op 24 september met 3GEN3 en als speciale gast toetsenist Jasper van 't Hof.

Meer over Pierre Courbois vindt u in de edities 397 (pagina 27) en 398 (pagina 12) van Jazzflits (www.jazzflits.nl).

ECM-baas Manfred Eicher krijgt Bayerischen Staatspreis

Uit handen van Markus Blume, Staatsminister für Wissenschaft und Kunst, heeft Manfred Eicher 5 juli in München de Bayerischen Staatspreis (categorie 'Sonderpreis') ontvangen. "Mit visionärer Energie, unermüdlicher Schaffenskraft und einem sicheren Gefühl für individuelle Klangästhetik habe er insbesondere den Gang des Jazz über 50 Jahre hinweg weltweit mitgestaltet", meent de jury. Eicher is oprichter en eigenaar van het label ECM. De Staatspreisen worden sinds vijf jaar jaarlijks uitgereikt. Zowel professionele als niet-professionele musici en ensembles komen voor een prijs in aanmerking.

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

Terence Blanchard. (Persfoto)

AMINA CLAUDINE MYERS, TERENCE BLANCHARD EN GARY BARTZ ZIJN NEA JAZZ MASTERS 2024

Pianiste Amina Claudine Myers, saxofonist Gary Bartz, trompettist Terence Blanchard en radiopresentator Willard Jenkins zijn benoemd tot National Endowment for the Arts (NEA) Jazz Master 2024. De onderscheiding is het hoogste Amerikaanse eerbetoon aan een nog levende jazzmusicus.

"Jazz is one of our nation's most significant artistic contributions to the world, and the NEA is proud to recognize individuals whose creativity and dedication ensure that the art form continues to evolve and inspire new audiences and practitioners", aldus NEA-voorzitter Maria Rosario Jackson in een persbericht (de NEA is een instelling voor de kunsten van de federale Amerikaanse overheid). Sinds 1982 zijn 173 personen tot de rang van Jazz Master verheven. Niet alleen musici, ook andere pleitbezorgers voor de jazz komen voor de titel in aanmerking. Willard Jenkins heeft een radioprogramma dat op diverse publieke Amerikaanse stations is te horen. Ook is hij actief als auteur, producer en concertorganisator. De kersverse Jazz Masters zullen op 13 april 2024 in het John F. Kennedy Center in Washington, D.C. in de bloemetjes worden gezet en een gezamenlijk concert geven.

Rotterdamse concertreeks

Jazz op Zondag stopt

De Rotterdamse concertreeks Jazz op Zondag stopt. De subsidie die de organiserende stichting Machinist Live van de gemeente Rotterdam ontving is gehalveerd. De commissie muziek van de Dienst Kunst en Cultuur was weliswaar positief over de aanvraag, maar had niet meer dan 5.000 euro te vergeven: "Helaas is er deze ronde sprake van een bijzonder krap budget en veel (goede) aanvragen", zo luidt de motivatie. Met een gehalveerde subsidie is het volgens de organisatoren financieel niet haalbaar om door te gaan. Door dit besluit komt er na twaalf jaar een eind aan jaarlijks twintig gratis toegankelijke jazzconcerten op zondagmiddag in De Machinist.

Het bericht over de beëindiging van de Rotterdamse concertreeks riep op onze Facebook-pagina tientallen **reacties** op. Het einde wordt algemeen betreurd, maar ook wordt geopperd om entree te gaan vragen in plaats van te stoppen.

Een greep uit de reacties:

Folker Tettero:

'Wat ontzettend jammer. en dat terwijl er zoveel (vast) publiek naar toe kwam altijd. Zonde!'

Rob van Bavel:

'Nou ja.... Weer een speelplek minder, zucht.'

Frank Ong-Alok:

'Dat is eeuwig zonde. Waarom ziet de gemeente niet in dat dit gewoon bij het Rotterdamse leven hoort. Erg jammer dat men zo omgaat met dit soort initiatieven die vaak door vrijwilligers als ik op poten worden gezet.'

Rob Gremmee:

'Je kan natuurlijk ook 15 euro entree vragen. Doet 'Jazz in Zandvoort' al jaren met succes.'

Maurits Fondse:

'Gewoon entree van 15 euro. Sommigen zullen ervan schrikken en wegblijven, anderen zullen het zien als een kwaliteitskeurmerk. Met vijftig man publiek heb je 750 euro in de pocket. Kijk, 5 euro is lullig, 10 euro ook. Vanaf 15 euro wordt de mens nieuwsgierig: 'hey, dan zal 't vast iets zijn!' En gratis jazz is natuurlijk een 'no go'.'

Frits Landesbergen:

'There shouldn't be something like 'free jazz' anyway...(las ik ergens...)'

Mark Zandveld:

'Ik weet uit programmeerervaring dat een tientje voor velen al een barrière is. En dan gaat het niet om niet kunnen betalen, maar gewoon Hollandse gierigheid.'

Steve Turré. (Foto: Opus)

Steve Turré krijgt German Jazz Trophy 2023

Trombonist Steve Turré heeft 13 juli in Stuttgart de German Jazz Trophy 2023 ontvangen. Aan de prijs is een bedrag van 15.000 euro verbonden. De winnaar kreeg bovendien een sculptuur gemaakt door Otto Hajek. De German Jazz Trophy is een oeuvreprijs en wordt sinds 2001 jaarlijks uitgereikt. Eerdere winnaars waren onder anderen pianist Paul Kuhn, zangeres Dee-Dee Bridgewater, saxofonist Klaus Doldinger, pianiste Carla Bley en pianist Wolfgang Dauner.

Aki wint Jong Jazztalent Gent 2023

De formatie Aki, een project van drummer Anke Verslype, heeft op 6 juli het concours Jong Jazztalent Gent 2023 gewonnen. De formatie kreeg een geldbedrag van 10.000 euro en mag optreden op het festival Gent Jazz 2024. Het concours werd dit jaar voor de 24ste keer gehouden en is een initiatief van onder meer Gent Jazz en auteursrechtenorganisatie Sabam. Aki was een van de drie projecten die door een interne wedstrijdjury uit de inzendingen voor het concours werd geselecteerd. Vervolgens koos een zeventigtal 'prominenten' uit de Belgische jazzscene de winnaar. De andere finalisten waren De Snoepfabriek en het Wajdi Riahi Trio. Het concours is onderdeel van het jaarlijkse festival Gent Jazz.

BERGEN OP ZOOM KRIJGT WEER JAZZCLUB

Bergen op Zoom krijgt weer een jazzclub. De club, 'Jazz Inside' genoemd, heeft een vaste stek gevonden in poppodium Gebouw-T en telt inmiddels ongeveer zestig leden. Jaarlijks worden vier concerten georganiseerd. In de toekomst worden mogelijk aanvullende activiteiten georganiseerd, zoals jazzzingen, kennisuitwisseling en gezamenlijke jazzfilmvertoningen.

"We vinden dat de stad simpelweg een jazzclub verdient, voor de lange termijn", zegt mede-initiatiefnemer Kees Theunisse medio juli op internetbode.nl. De club wil een divers aanbod van kwalitatieve jazz gaan bieden: "Het doel van de club is om een echte jazzgemeenschap te creëren in Bergen op Zoom." Tijdens het afgelopen festival JazzBoz (eerste weekend juni) werd al proefgedraaid met een optreden van fluitist Ronald Snijders. Kees Theunisse: "Tijdens het concert van Ronald Snijders hadden we in Gebouw-T een knusse opstelling met ronde tafeltjes, gezellige verlichting en een echte clubsfeer." Het volgende concert is op 22 oktober. Bergen op Zoom had in het verleden jazzpodia als Jazzcafé De Duif, Pol's Place for Jazz en de Jazztafette (in de kelder van een ijsalon)

Meer info: <http://jazzinside.nl/>

COLOGNE JAZZWEEK

Derde Cologne Jazzweek trekt zo'n 10.000 bezoekers

Volgens opgave van de organisatie heeft de derde Cologne Jazzweek, van 12 tot en met 18 augustus jl. in Keulen, bijna tienduizend toeschouwers getrokken. Zij hadden de keus uit 62 concerten die in deze periode op het programma stonden. Hoogtepunt van het festival was het optreden van trompettist Nils Petter Molvær in de Philharmonie, dat door het publiek met een in Duitsland zeer ongebruikelijke staande ovatie werd beloond. Ook het Deense ILK Kollektiv, het Dave Douglas Quintet en Kassa Overall vielen in de smaak. De volgende editie van het festival is van 31 augustus tot en met 6 september 2024.

Camiel Jansen (rechts) krijgt zijn prijs uit handen van Wouter Steijn (Prins Bernhard Cultuurfonds). (Foto: Veerle Bastiaansen)

CAMIEL JANSEN WINNAAR ROGIER VAN OTTERLOO AWARD 2023

Bassist-componist Camiel Jansen heeft op 12 augustus tijdens een concert van het Jong Metropole in Apeldoorn de Rogier van Otterloo Award 2023 ontvangen. De Award is een stimuleringsprijs voor jonge componisten, die ter nagedachtenis aan componist en dirigent Rogier van Otterloo in het leven is geroepen. De prijs bestaat uit een compositie-opdracht voor Jong Metropole in de geest van Rogier van Otterloo en een geldbedrag van 10.000 euro.

Componist Camiel Jansen (1991) studeerde contrabas, jazz en compositie aan het conservatorium Codarts in Rotterdam en haalde zijn master contrabas in Amsterdam. Hij is oprichter en artistiek leider van het Ensemble Ikarai. De laatste jaren richt hij zich steeds meer op componeren. Jurylid Mariël van den Bos: "Camiel Jansen is een veelzijdig en ondanks zijn jonge leeftijd al bijna een gevestigd talent. Hij schrijft avontuurlijke en verhalenrijke stukken voor kleine en grote ensembles waarin werkelijk elke muzikant aan bod komt. Hij combineert op geheel eigen wijze klassieke muziek, jazz en niet-westerse 'roots'-muziek." In de jury zaten dit jaar naast Van den Bos (Metropole Orkest) Thijs van Otterloo (componist, orkestleider en zoon van) en Martin Fondse. Naast Jansen waren Giulia Bättig en Robert Koemans ook in de race. De drie musici ontvingen een individuele masterclass van componist, arrangeur en dirigent Miho Hazama, waarna de winnaar werd bepaald.

Documentaire over MPS-label in première

Onder de titel 'MPS – die Legende lebt' gaat begin september tijdens het Villingen Jazzfestival een documentaire in première over het legendarische Duitse jazzlabel. Regisseur Sascha Schmidt maakte opnames in de oude studio's in Villingen, verzamelde archiefmateriaal, sprak met oud-medewerkers en met musici die voor MPS platen maakten, onder wie Alexander von Schlippenbach, Eberhard Weber, Monty Alexander, Gunter Hampel en Jean-Luc Ponty. De studio's van MPS worden momenteel in hun oude luister hersteld. De bedoeling is om er weer opnames te maken. De documentaire wordt ook uitgezonden door de Duitse publieke omroep SWR. In 2005 werd ook al een documentaire over het label gemaakt: 'Jazzin' In The Black Forest'.

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Drummer John Engels speelde in Amersfoort met Jan van Duikeren's JVD4. (Foto: Peter Putters)

Amersfoort World Jazz Festival trekt een recordaantal bezoekers

Zo'n 20.000 bezoekers telde de organisatie tijdens het 44ste Amersfoort Word Jazz Festival, dat van 15 tot en met 20 augustus in de Amersfoortse binnenstad plaatsvond. "Daarmee is het bezoekersaantal van vorig jaar ruim overschreden", aldus festivaldirecteur Alexander Beets. "Het getuigt van de groeiende populariteit van het festival en bewijst wederom dat de stad Amersfoort een ideale gastheer is voor het evenement."

Zangeres Marit van der Lei was op 17 augustus met haar Nextet naar Amersfoort gekomen. (Foto: Peter Putters)

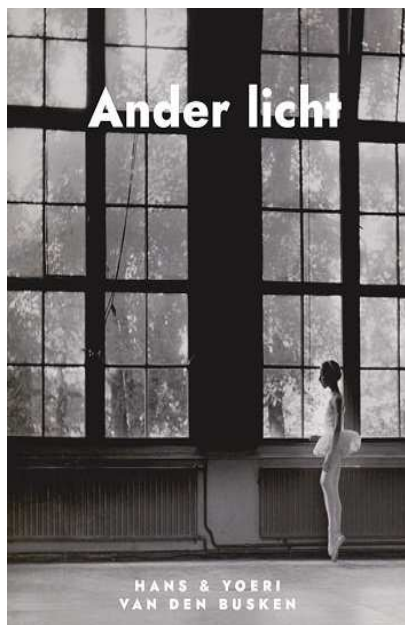
'Artist in residence' Jef Neve trad onder anderen op met trompettist Eric Vloei-mans. (Foto: Cees Wouda)

Pianiste Siu Tin Chi stond in Amersfoort als 'Exceptional Endorsed Talent' op het podium. (Foto: Peter Putters)

JAZZ OP PAPIER

HANS EN HANS

Hans & Yoeri van den Busken. **Ander licht**

[Amsterdam : eigen beheer], 2022
310 pag. : foto's ; 33x25 cm
geen ISBN, geb. met leeslint
prijs 39,90 euro + porto
verkrijgbaar via de auteur
en in enkele boekhandels

Sjeng Scheijen.

Gelukskind :

het leven van Hans van Manen

Amsterdam : Prometheus, 2023
421 p. : ill. - ISBN 978-9-446-4845-4
hardc. met stofomslag
prijs 35 euro

Voetnoten

1) en 2) Beide citaten komen uit 'jazzdance.nl' : zestig jaar Nederlandse jazzgeschiedenis 1945-2005 door Marga Douma-Alta (Walburg Pers, 2006), een keurig, maar helaas slecht geredigeerd boek. Het bestaat voor tweederde uit interviews, waaronder één met Hans van Manen. In de bibliografie van 'Gelukskind' is de titel niet opgenomen.

Het is een van de weinige aanrakingspunten in de beide boeken: een danspaar in een uitvoering op het dak van de Amsterdamse Bijenkorf, tijdens een televisieregistratie van 'Kaïn en Abel', in een choreografie van Hans van Manen en gefotografeerd door Hans van den Busken. We hebben het over een biografie van de eerste (pag. 190) en een fotoboek van de tweede (pag. 230-231). De foto's zijn weliswaar niet helemaal gelijk, maar onlogisch is de relatie niet: Van den Busken hield zich vooral op in kringen van het theater en speciaal het ballet nam daar een grote plaats in; een derde van het fotoboek is daar dan ook aan gewijd. Daarnaast bevat het zo'n twintig foto's van jazzmusici, alle gespreid over een of twee pagina's. Een paar daarvan kwamen ook voor in een eerdere uitgave, 'Theatrospectief', uit 1983. Daar waren toen ook bij: Thelonious Monk en Stan Getz, beiden wel vermeld in de lijst van geportretteerden, maar hier niet aanwezig. Verder wordt John Lewis, pianist in het Modern Jazz Quartet, aangezien voor Duke Ellington. Voor het overige heeft Hans' zoon Yoeri er alles aan gedaan er een monumentaal boek van te maken, dat helaas niet een officiële status heeft. Ik gun het graag een ruime verspreiding.

'Gelukskind' is de titel van de bijzonder helder en vlotgeschreven biografie van Hans van Manen door Sjeng Scheijen. Over Van Manen schreef ook Eva van Schaik in 1997, maar die biografie is niet geautoriseerd. Relevante passages over jazz zijn onder andere weer de kennismaking met de muziek en de escapades van broer Guus: diens eerste huwelijk met zangeres Ria Joy en zijn tweede met Marga de Mulder. (Een foto van haar publiceerde het blad Rhythme in augustus 1952, daar als Mieke de Mulder.)

Van Manens eerste jazzchoreografie was 'Swing' op muziek van Stan Kenton en Pete Rugolo (1956). Daarna kwamen 'Klaar, af!' op muziek van Duke Ellington, 'Kaïn en Abel', gedeeltelijk op muziek van Pim Jacobs, en ten slotte 'Voet bij stuk' (1962), waarvoor Howard Brubeck de muziek leverde. Daarna gaf hij er de voorkeur aan andere richtingen te verkennen. Hoewel andere gezelschappen de nieuwe traditie voortzetten, lijkt het erop dat het genre langzaam maar zeker is verwaterd.

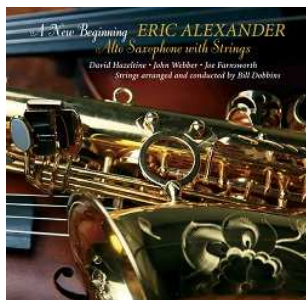
Bij één opmerking een kanttekening: 'het was toen [ca. 1961, jjm] nog altijd moeilijk om aan goede jazzplaten te komen'. Maar al zo'n tien jaar daarvoor waren in de meeste steden platen van de naoorlogse ontwikkeling te koop: Miles Davis, Charlie Parker, Fats Navarro, Stan Getz, eerst nog op 78-toerenplaten, in 1953 op Europese herpersingen van ep's of elpees. In het boek zijn voorin een aantal statements van Hans bij elkaar gezet, maar één, vaak geciteerde mis ik daar. Het is in al zijn bondigheid een van de zinnigste definities over het zo lastige begrip swing: 'swingen is op tijd laat zijn'. **1)** Het is dan ook dat swingelement dat een van de hoofdkenmerken van jazzdans genoemd moet worden. Scheijen noemt het 'een vrij vaag koepelbegrip'. Onontbeerlijk is daarnaast de zogenaamde isolatietechniek: alle lichaamsonderdelen moeten onafhankelijk van elkaar kunnen bewegen.

Een originele formulering vond ik die van dansdocente Erica Rooda: 'Ik vergelijk de drie stijlen vaak met drie kleuren: klassiek is geel, dat zit in je hoofd, dat is pragmatisch en bedacht. Klassiek is absoluut een bedachte dansvorm. Modern is blauw, dat zit in het middenrif, is sociaal, houdt zich bezig met alle problemen en de daarbij behorende gevoelens. Jazz is rood, dat zit in het onderlichaam, dat is de passie, ik wil jou en wel nu meteen!' **2)**

Jan J. Mulder

JAZZ OP DE PLAAT

ERIC ALEXANDER
A New Beginning
 HighNote

De ondertitel van dit album luidt: 'Alto saxophone with strings'. Want daar gaat het om: de voormalige held van de tenorsaxofoon speelt alt en laat zich door een kleine strijkerssectie begeleiden. Hoe is het zo gekomen? Alexander nam al eerder een strijkersalbum op voor hetzelfde label, HighNote, en dat beviel wel. Voor een tweede strijkersalbum stapte hij over op de alt, een instrument waarop hij ijverig had gestudeerd in coronatijd.

Bovendien zou die overstap iets definitiefs kunnen hebben, zo zien we aan de titel: 'A New Beginning'. Na 35 jaar tenor wilde hij weer eens wat anders. De alt biedt nieuwe mogelijkheden, zo verklaart hij zelf in de 'liner notes'. Gebleven is de gewetensvolle aanpak. Alexander is een vrij traditionele muzikant op wiens sound en articulatie niets is aan te merken. Er is geen noot onzin bij.

Maar op de alt speelt hij wel notenrijker. De vergelijking met 'Bird With Strings' ligt voor de hand, maar de arrangementen op dit album – geschreven en gedirigeerd door Bill Dobbins – zijn minder Hollywood en de solist is natuurlijk minder geniaal. Dat laatste, daar doe je niks aan. Maar Alexander is geen uitgesproken Parker-volgeling, ook al verdubbelt en verdriedubbelt hij de tempi om de haverklap.

De ritmesectie is zijn vaste; de heren bleken allemaal weer bereikbaar te zijn en waren er helemaal kláár voor. Al valt er voor zo'n band wat minder uit te pakken; de tempi zijn meestal aan de lage kant en de strijkers loop je al snel voor de voeten. Voor de afwisseling is er 'Blues for Diane', gewoon een vierkante blues zonder strijkers met een wailende alt en een groovende ritmesectie.

En dan te bedenken dat Charles Earland vanachter zijn orgel om de haverklap 'more Turrentine, more Turrentine!' beval toen ik Alexander met Earlands band hoorde, bijna dertig jaar terug in Harlem. In de pauze bromde hij tegen enkele stamgasten: 'Yeah, I have this kid 'cause I can't afford Stanley.'

Jeroen de Valk

Bezetting:

Eric Alexander (altsaxofoon),
 David Hazeltine (piano), John Webber (bas),
 Joe Farnsworth (drums) en een strijkerssectie.

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

ALIGAGA
Music Might Help
 El Negocito Records

Hoewel de groep Aligaga al sinds 2014 bestaat, was me nog nooit eerder iets van deze Belgen ter ore gekomen. Het conceptalbum (zo noemden we dat vroeger) 'Music Might Help' is daarom een aangename verrassing, want het klinkt goed overdacht, gevarieerd en vooral eigenzinnig. Het verhaal, dat zich in de loop van de plaat ontvouwt (en verteld wordt door Simon Vandueren) gaat over een vrouwelijke clown, Seyya, en haar ingewikkelde verhouding tot de werkelijkheid. De vertelsegmenten worden ondersteund door atmosferische muziek die klinkt alsof die wordt geïmproviseerd. Wie ze wil horen, doet er overigens goed aan om de cd te kopen, want op de elpee staan ze niet (het had de plaat te lang gemaakt, vermoed ik). De andere muziek, gecomponeerd door bassist Federico Corsini, omspant een breed spectrum. Met 'Hurricane' en het slotstuk, 'Il Mare', levert hij twee heerlijke in het Italiaans gezongen popsongs, waarbij het laatstgenoemde nog dagenlang in je hoofd zit. De band wisselt daarnaast makkelijk tussen lyriek en rauwheid en tussen strakke organisatie en chaos. Door de fraaie blazersarrangementen, de sterke melodieën, het circusgevoel en vooral ook de flinke dosis humor dringt zich de vergelijking met Bo van de Graafs I Compani op.

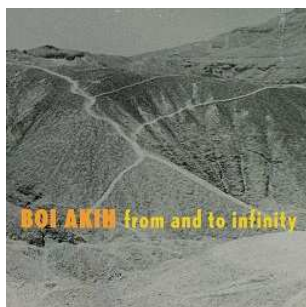
Herman te Loo

Bezetting:

Jon Sensmeier (altsax), Joos Vandueren (tenorsax), Leonard Steigerwald (piano, synthesizer), Taejung Kim (gitaar), Federico Corsini (bas, zang, composities), Daniel Jonkers (drums) + Vanessa Diaz Gil (zang), Simon Vandueren (verteller), Theun Vandueren (acteur), Hyung Jin Ee (sax), Chaeyeon Lee (piano).

Luister hier naar tracks van het album:
<https://tinyurl.com/yc56m2px>

BOI AKIH
From And To Infinity
 Eigen Beheer

Wie nog twijfels zou hebben over de toekenning van de Boy Edgar Prijs 2023 aan zangeres Monica Akihary (heeft iemand die überhaupt?), zou het nieuwe album van Boi Akih eens moeten beluisteren. De enige kanttekening die je zou kunnen maken, is dat de groep eigenlijk als geheel die prijs zou hebben moeten krijgen, als dat mogelijk was. De kwartetbezetting van het vorige album ('Storyteller', zie JF 350) met blokfluitiste Dodó Kis en koraspeler Sekou Dioubate is intact gebleven, en als gast speelt Nora Mulder mee, op een aantal orgels van het Amsterdamse Orgelpark. Die spelen een belangrijke rol in 'From and to Infinity', dat gitarist/componist Niels Brouwer oorspronkelijk schreef voor het Molucca Bamboewind Orchestra, een orkest met zeventig bamboefluiten uit het Ambonese dorp Tunj. Naast de blokfluiten van Kis zorgt dat orgel namelijk voor de blazersklanken. Het album behelst een vierdelige suite, waarvan de delen elk weer in tweeën verdeeld zijn. Brouwer heeft zijn composities listig in elkaar gestoken en de plaat verandert regelmatig van sfeer. In de opening, 'The Sea (part I)', horen we duistere orgelklanken die de diepzee suggereren. De vocalise van Akihary en de akoestische gitaar geven het deel vervolgens een progrock-gevoel, en het bouwt schitterend op en af (zoals het de zee betaamt), naar de prachtig in elkaar gevlochten melodielijnen van gitaar en kora in 'Part II' toe. De luisteraar wordt voortdurend meegenomen op een avontuurlijke reis, met het ontroerend mooie liedje 'Dryland, part II' de rauwe stad (de rockgitaar en het ronkende orgel van 'The City, part II') en de vrolijke meerstemmigheid die een tribaal gevoel suggereert ('The Joy, part I'). In alles horen we de stem van Monica Akihary, die kan verleiden, ontroeren en soms rauw tekeergaan als de muziek erom vraagt. Dat, met het uitgekiende componeer- en arrangeerwerk van Niels Brouwer en het uitzonderlijke improvisatietalent van alle vijf de muzikanten, maakt 'From And To Infinity' misschien wel tot het meest imposante album in het toch al niet misselijke oeuvre van Boi Akih.

Herman te Loo

Bezetting:

Monica Akihary (zang, baskalimba, live sequencer), Dodó Kis (blokfluiten), Niels Brouwer (gitaar, composities), Sekou Dioubate (kora) + Nora Mulder (orgels).

DONNY MCCASLIN
I Want More
 Edition Records

Als dit album 'I Want More' iets duidelijk maakt is het dat Donny McCaslin wel eens iets anders wil dan in het hokje zitten waarin hij voortdurend wordt geduwd. En ik stel me zo voor dat hij er niet steeds aan herinnert wil worden dat hij meespeelde op de laatste plaat van David Bowie. Donny McCaslin wil meer. Dit album laat McCaslin op zijn rauwst horen, zijn sax schreeuwt het uit en laat alles varen wat de theorie over het zwoele tenorsaxgeluid voorschrijft. Elektronica vervormt op veel momenten zijn sax tot een echo-put, een gillende keukenmeid of een raceauto in een haarspeldbocht. Er wordt geen rekening gehouden met de eventueel goede smaak van de luisteraar, compromissen worden niet gesloten. Dit is McCaslin zoals hij is en zoals hij wil zijn. Een geweldenaar die met niets en niemand rekening hoeft te houden. Die muziek recht uit zijn hart maakt, vol van emotie en met hoogspanning. Met composities die er als een kloofbijl in hakken. Muziek die je verbaasd achter laat en je doet afvragen wat je zojuist gehoord hebt. Spacemuziek uit de ruimte vermengt zich met een dolgedraaide saxofonist. Samen met McCaslin is het een reis naar een onbekende bestemming geworden waarbij je voor de zekerheid de veiligheidsriemen nog iets steviger aantrekt. Draai dit thuis zo hard mogelijk af, of nog beter: ga naar zijn optreden als hij komt.

Tom Beetz

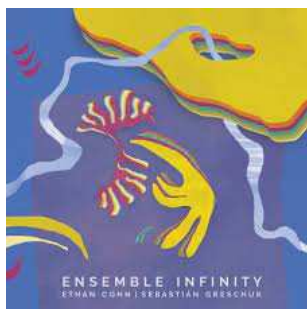
Bezetting:

Donny McCaslin (tenorsax, fluit), Jason Lindner (synthesizers, Wurlitzer), Tim Lefebvre (bas), Mark Guiliana (drums) + String Quartet, Chris Bullock (basfluit), Jannek Zechner (keyboard).

Luister hier naar het nummer 'Body blow':

<https://tinyurl.com/mr3x54vj>

ETHAN COHN & SEBASTIÁN GRESCHUK
Ensemble Infinity
Ears & Eyes Records

'Trumpet Brotherhood' was ook wel een mooie titel geweest voor deze cd 'Ensemble Infinity' van de New Yorkse bassist Ethan Cohn. De co-leader van de band is trompettist Sebastián Greschuk en hij heeft een 'soulmate' in de persoon van trompettist Yakiv Tsvietinskyi. Yakiv is een Oekraïner in hart en nieren en dus had de huidige actualiteit zijn weer-slag op de muziek. De composities van Cohn en Greschuk krijgen een brede uitvoering met veel collectieven. Speciale rol is er voor de menselijke stem. Zangeres Tatiana Nova zingt woordloos mee met de blazers en pakt in enkele nummers de hoofdrol. Het is bespiegelende muziek die noopt tot reflectie. Maar vergis u niet, deze jazz is zeker geen meditatiemuziek. Daarvoor zijn de stukken en de uitvoering te intens. Mooi in balans is het samenspel tussen de bas van Ethan zelf en drummer Áron Tálás. De twee trompettisten vlechten het thema van het nummer 'Slonce' tot een mooi klanktapijt, waarna Tatiana het overneemt. Rondt zwierend is het nummer 'Luna's lullaby'. Zo elegant en toegankelijk dat zelfs de André Rieu-fans op het Vrijthof hierbij zouden inhaken, terwijl dat toch in beginsel niet de grootste jazzliefhebbers zijn. Hinkstap sprong gaat het in het stuk 'Bosque', waarbij de trompet van Greschuk en de flügelhorn van Tsvietinskyi de toon zetten. Dan neemt vocaliste Tatiana Nova het over in een vrije improvisatie en zij gaat uiteindelijk met de eer strijken. Het zijn deze jonge muzikanten die met verve de jazzmuziek naar hun hand zetten. Met veel eigen composities en niet gehinderd door de zware slagschaduw van de giganten uit het verleden, maken ze hun eigen muziek met veel inspiratie en enthousiasme. Hoe dat klinkt hoort u op deze cd.

Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Sebastián Greschuk, Yakiv Tsvietinskyi (horns),
 Joshua Schofield, Gianni Gagliardi (saxen),
 Lorenzo Vitolo (piano), Ethan Cohn (bas),
 Áron Tálás (drums, synth.) Tatiana Nova (zang).

Bekijk/beluister een nummer van de cd:
<https://tinyurl.com/54b7brhv>

DIVERSE ARTIESTEN
Hip Holland Hip (verzamelalbum)
Sdban

Het Belgische label Sdban kennen we van de vele vernieuwende en hippe bands die de laatste jaren bij onze zuiderburen opduiken. Dat er bij de Belgen ook een gevoel voor traditie bestaat, blijkt uit de compilatie 'Let's Get Swinging: Modern Jazz In Belgium 1950-1970' die in 2017 verscheen. Samensteller Lander Lenaerts heeft nu een tegenhanger geproduceerd over de Nederlandse jazz uit diezelfde periode, onder de titel 'Hip Holland Hip'. Met achttien tracks krijgen we een aardige indruk van wat er in die periode in ons land te horen was. Uiteraard zijn grote namen als Herman Schoonderwalt, de gebroeders Jacobs, Rita Reys, Tony Vos en Boy Edgar vertegenwoordigd, maar Lenaerts komt ook met een paar leuke obscuriteiten op de prop-pen. Zo koos hij van The Diamond Five niet een nummer van hun beroemde lp 'Brilliant!' (1964), maar twee ep-tracks uit begin jaren zestig. We horen de in de vergetelheid geraakte zangeressen Sandy Fort (die de track van het orkest van Dutch Swing College Band-drummer Martien Beenen van soepele zang voorziet) en Leddy Wessel (met het curieuze 'Sing sing sing' met Jack van Poll op Hammondorgel). De concoursdeelnemers zijn vertegenwoordigd door de pianisten Martin Verlinden (tweede prijs in Loosdrecht, 1964) en Frans Wieringa (idem in 1962), al zijn geen van beiden tot sterrenstatus doorgebroken. Hetzelfde geldt voor altsaxofonist Leo Meyer, die niet koos voor een professioneel muzikantenbestaan. Maar we horen hem hier met zijn kwartet (en gast Joop van Enkhuizen op tenorsax) een puik stukje hardbop van eigen makelij spelen, geïnspireerd door Art Blakey en Horace Silver. Juist dit soort vondsten maken het album tot een fijne snoepdoos vol lekkers. De voorhoede van de Nederlandse jazz, zoals die in de jaren zestig opkwam (Misha Mengelberg, Hans Dulfer, Willem Breuker) mist hier wel, maar dat is duidelijk een bewuste keuze geweest. Misschien komt die nog wel aan de orde in een vervolg? Lenaerts zorgt voor goede informatie in het begeleidende boekje, maar tegen het einde van de plaat is daar iets misgegaan. Zo ontbreekt er tekst over de track van Rita Reys met Oliver Nelson (van de lp 'Rita Reys Meets Oliver Nelson'), terwijl op het kartonnen buitenhoesje de laatste track, van het Trio Tony Vos ('Comin' home baby'), weer niet wordt vermeld. Het album is verkrijgbaar op cd, en als dubbel-elpee (in beperkte oplage zelfs op oranje vinyl!).

Herman te Loo

Luister hier naar tracks van de compilatie:
<https://tinyurl.com/28ushkkd>

JORDI GROGNARD TRIO
Monkeys' Meeting
 El Negocito Records

Rietblazer Jordi Grogard heeft al een aardige reputatie opgebouwd in vernieuwende Belgische bands als Moker, Machine Mass en Yokaï. Verrassend genoeg is 'Monkey's Meeting' op zijn 42ste pas zijn debuut als leider. Met een bescheiden 37 minuten en een plezierig gebrek aan muzikaal spierballenvertoon is het een zeer aangenaam album geworden. Grogard schaamt zich er niet voor om eer te betonen aan zijn muzikale helden. Zo opent de plaat met het titelnummer dat een soort 'Ornette on tenor' is. Ritmisch sterk en lichtvoetig, met twee perfecte sparring partners, bassist Manolo Cabras en drummer Gaspard Sicx. In 'Gone, yet here' horen we de Coltrane uit de duetplaten met Rashied Ali, en 'Grass party' is een hommage aan Albert Ayler, met ook nog een korte solo op gralla, een Catalaans dubbelrietinstrument. Dat Grogard geen slaafse navolger van al die grootheden is, blijkt vooral uit de momenten waar hij de basklarinet of de fluit oppakt. In 'Sun raag' horen we dan dat hij ook geluisterd heeft naar Indiase muziek, maar hij maakt er een geheel eigen verhaal van. En in de fraaie ballad 'Infrabelle' horen we dat Grogard ook een innerlijke rust kan uitstralen.

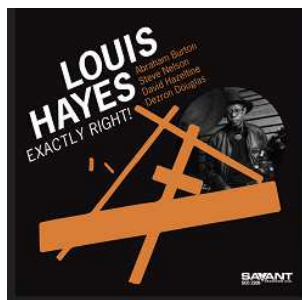
Herman te Loo

Bezetting:

Jordi Grogard (tenorsax, basklarinet, fluit, gralla),
 Manolo Cabras (bas),
 Gaspard Sicx (drums).

Luister hier naar tracks van het album:
<https://tinyurl.com/mr3b24ct>

LOUIS HAYES
Exactly Right!
 Savant Records

Het is een beetje flauw om titels van stukken te gaan interpreteren. In dit geval ontkomen we er echter niet aan. Eerst even wat uitleg. Dit album presenteert hardbop; vertrouwd materiaal dus, maar met een grote intensiteit gebracht. Ondersteund door een 'groove' die metersdiep gaat. Vergis je niet in het belang daarvan; sommige muzikanten trekken ervoor naar New York, zetten hun relaties onder druk en wonen er voor een woekerprijs op een kamertje.

Ze geven zowat hun leven voor die 'groove'. En als dat allemaal ergens toe leidt, spelen ze bijvoorbeeld in het kwintet van drummer Louis Hayes. De 86-jarige veteraan van bands rond John Coltrane, Horace Silver en Cannonball Adderley. Hij hoeft geen solo's in elk stuk, aan die uitslooverij doet hij niet, maar hij is er altijd en hoort alles.

Je moet daar ook wel wat voor kunnen, zacht uitgedrukt. Op deze plaat klinkt de band van Hayes 'Exactly Right!', wat ook de titel is van het album en het eerste stuk. Dit staat als een wolkenkrabber. Want de ritmesectie is werkelijk 'Hand in glove', en zo heet een ander stuk. De radertjes van bas en drums grijpen in elkaar als in een Zwitsers uurwerk.

De solisten spelen hun bopicks zonder enige verveiling. Niks geen gefiedel op de automatische piloot. De saxofonist kan ook rustig een ballad vertolken zonder dwangmatig het tempo te verdubbelen. De vibrafonist speelt goed overdachte loopjes waarin elke noot telt; evenals de pianist weet hij verleiding tot loos virtuoos vertoon te weerstaan.

De leider lijkt van ouderdomsverschijnselen geen last te hebben, getuige zijn venijnige bekkentikken en alerte reactievermogen. Was is het toch, dat zoveel drummers zo lang meegaan? In Nederland zijn de tachtigplussers Han Bennink, Pierre Courbois, Martin van Duynhoven en John Engels nog steeds actief. In New York wordt Roy Haynes honderd, over anderhalf jaar. En andere instrumentalisten maar omvallen.

Jeroen de Valk

Bezetting:

Abraham Burton (tenorsax), Steve Nelson (vibrafoon),
 David Hazeltine (piano), Dezron Douglas (bas),
 Louis Hayes (drums).

Luister hier naar de titeltrack van het album:
<https://tinyurl.com/p2u52ezn>

YOSSI ITSKOVICH OCTET
Times
 YoSi Records

'Het bloed kruipt...' U kent het spreekwoord en het is van toepassing op trombonist Yossi Itskovich. Deze Israëlsche muzikant heeft na zijn klassieke scholing plaats genomen in de bankjes van het Tenerife Symphony Orkest. Geen onaardige plek op aarde om als muzikant je vak uit te oefenen. Als liefhebber van jazz had hij toen nog niet de drang om zich te manifesteren. Nu wel dus, en hoe! Alle stukken op zijn debuut-cd 'Times' zijn door hem zelf geschreven en tonen een staalkaart van ideeën en dat borrelt flink. Zijn muziek wordt gespeeld door een octet dat zijn thuisbasis heeft op de Jazzcampus in Basel. Dat Yossi klassiek geschoold is is duidelijk te horen, maar ook dat hij met een brede blik de muziekwereld inkijkt. De stukken zijn fraai van opzet en hebben vele klankkleuren en sferen. De variatie is dus groot, zowel in ritme, toonzetting als thema. Vocaliste Tatiana Nova zingt als gastsoliste met heldere stem het nummer 'Altars', een fraai gedicht van de jonge Amerikaanse dichter Austin Rodenbiker. Het nummer 'Yesterlives' is een eigenzinnige en verstillende interpretatie van Jerome Kerns 'Yesterday' met een hoofdrol voor altist Sam Barnett en pianist Iannis Oboils. De cd 'Times' sluit af met een 'Our Future', een meanderend nummer met koperkleurige collectieve en veel polyritmiek. Zo heeft elk van de zeven stukken een eigen karakter. Dat de cd-opname Zwitserse kwaliteit heeft is natuurlijk vanzelfsprekend. Dat kun je wel aan die luitjes overlaten. Met de cd 'Times' maakt Yossi Itskovich de jazzminnende muziekgenieters duidelijk wat we van hem in de toekomst mogen verwachten en dat is veelbelovend. Het wachten is wanneer hij Nederland aandoet met zijn octet.

Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Yossi Itskovich (trombone), Òscar Latorre (trompet), Sam Barnett (altsax), Charley Rose (tenorsax), Fabio Guovea (gitaar), Iannis Oboils (piano), Nadav Erlich (bas), Marton Juhasz (drums).

Luister hier naar het stuk 'Altars':
<https://tinyurl.com/4en5e73w>

GABRIEL LATCHIN TRIO
Viewpoint
 Alys Jazz

Stukken schrijven, daar is pianist Gabriel Latchin goed in. Nieuw werk dat klinkt als standards. Je kunt ze ook een uitvoering in een groter gezelschap dan dit pianotrio. Een met tekst en een zangeres bijvoorbeeld, of een met een saxofonist erbij.

Over zijn gaven als songschrijver – laten we die term 'componist' even bewaren voor het orkestrale werk – gaat de pianist uitgebreid in in de 'liner notes'; hij is er trots op. En terecht. Hij schrijft stemmige ballads, bebopthema's, bossanova's en markante baslijnen die herinneren aan Bud Powells 'Un poco loco'.

Als mainstreamer hoort hij thuis in een rijke traditie. Het wemelt op dit album – met niet minder dan elf originals – dan ook van de eerbetonen; onder anderen aan Cedar Walton en Herbie Hancock. De uitvoeringen van dit hecht ingespeelde trio zijn foutloos en helemaal áf. Er is geen noot te veel.

Maar dan komen de improvisaties. Als Brit met een kennelijk soepel lopende promotiemachine achter zich lijkt Latchin internationaal goed door te breken. Maar Rein de Graaff speelt in dit genre met meer bebop-urgentie, Tommy Flanagan met meer lyriek en Rob van Bavel met meer veelzijdigheid en drang om te overrompelen.

Dat laatste ambieert Latchin niet en dat hoeft ook niet. Maar we kijken uit naar de volgende stappen in zijn loopbaan. Hij is een dertiger voor zover ik kan nagaan, en heeft dus tijd genoeg.

Jeroen de Valk

Bezetting:

Gabriel Latchin (piano),
 Jeremy Brown (bas),
 Joe Farnsworth (drums).

Bekijk het Gabriel Latchin Trio hier:
<https://tinyurl.com/37udcxu9>

EVA-MARIA KARBACHER
Ochotona Calls
Wide Ear Records

De ochotona is een lemmingachtig diertje dat in het Nederlands 'fluithaas' heet. Zijn drukke bewegingen waren een inspiratiebron voor het eerste soloalbum van de Zwitserse saxofoniste Eva-Maria Karbacher. Op 'Ochotona Calls' speelt ze uitsluitend sopraan-saxofoon, met een demper erin. Hierdoor ontstaat soms een extra geluid door het mee-resoneren van die demper. Ook suggereert ze met alternatieve vingerzettingen en drukke, minimalistische notenreeksen meerstemmigheid, enigszins vergelijkbaar met hoe Evan Parker dat bij zijn solo-exercities doet. Lange noten of stiltes zijn blijkbaar niet haar ding, waardoor het voor de luisteraar een behoorlijk intensieve ervaring wordt, zeker omdat de tracks behoorlijk lang zijn.

Herman te Loo

LAUROSHILAU
Ônaki Konaki
El Negocito Records

'Ônaki Konaki' is het tweede album van het Brusselse trio Lauroshilau, na 'Live at Padova' (zie JF 354) dat hun wonderlijke klankwereld onder de aandacht brengt. Ditmaal kozen de dames voor zes afzonderlijke tracks, in plaats van de ene stroom van geluid die op het debuutalbum te horen was. Het procédé is wel hetzelfde, namelijk dat van de vrije improvisatie zonder enige afspraken vooraf. In de twee langste nummers, 'Yoaké' en de titeltrack bouwt het drietal met zijn expressieve instrumentgebruik aan een fascinerende, soms duistere soundscape, zoals we dat kennen van de eerdere cd. In 'Eléctro(n)menager' en 'MicrOnde' horen we echter meer typische, herkenbare Europese impro, waarbij in het laatstgenoemde nummer de saxlijnen geïnspireerd zijn door het werk van Evan Parker. Door deze afwisseling is het album wat gevarieerder dan de eersteling, maar beklijven de soundscapes meer, omdat ze unieker zijn.

Herman te Loo

Bezetting:

Audrey Lauro (altsax, preparaties),
 Pak Yan Lau
 (prepared piano, synthesizer, elektronica),
 Yuko Oshima (drums, elektronica).

Luister hier naar tracks van het album:
<https://tinyurl.com/yp4uv2zd>

MARK LOTZ TRIO
Turn On, Tune In, Drop Out!
Zennez Records

Voor zijn nieuwe trioalbum dook fluitist Mark Lotz ter inspiratie in het werk van Timothy Leary. De titel van de cd, 'Turn On, Tune In, Drop Out!' is dan ook de beroemde kreet die de LSD-goeroe in 1966 lanceerde. In zijn boek 'Exo-Psychology' ontwikkelde de psycholoog acht stadia van bewustzijn en Lotz vertaalde die naar even zovele composities. Of de musici tijdens het opnemen van het album aan het trippen waren, vermeldt de hoes niet. Het lijkt me echter zeer onwaarschijnlijk, want de muziek op 'Turn On, Tune In, Drop Out!' is van een alertheid die slecht daarmee samengaat. De tracks gaan (op één na) de vijf minuten niet te boven, en dat staat ook haaks op de ellenlange psychedelische improvisaties die in de jaren zestig in zwang waren bij groepen als The Grateful Dead. Zo compact als het album is, is ook het groepsgevoel van het trio. Lotz, bassist Zack Lober en drummer Jamie Peet hebben alle drie een uitgebalanceerd gevoel voor zowel melodie als ritme. Dat verleent alle nummers hun kracht, want alles erin klopt: een soepele, organische 'groove', fijne melodieën en pakkende composities. Lotz zet zijn uiterst expressieve fluitspel optimaal in, zonder dat het een vertoon van instrumentale techniek wordt. Alles staat in dienst van muzikaliteit en verhalend vermogen, waarbij je als luisteraar geen moment stil kunt zitten. Misschien dat een dans op basis van het album die verhoogde staat van bewustzijn wel eens zou kunnen creëren. Het drietal zou er vast tevreden mee zijn.

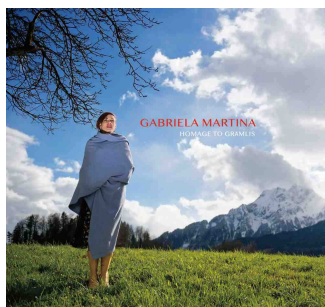
Herman te Loo

Bezetting:

Mark Lotz (fluit, altfluit, basfluit, bansuri),
 Zack Lober (bas),
 Jamie Peet (drums).

Luister hier naar tracks van het album:
<https://tinyurl.com/2ap5aydp>

GABRIELA MARTINA
Homage To Grämlis
 Eigen Beheer

De Zwitserse zangeres Gabriela Martina groeide op op een boerderij met melkvee. Traditioneel jodelen en het geluid van koeienbellen, een accordeon en een Alpenhoorn behoren tot de 'soundtrack' van haar jeugd. Op haar laatste cd 'Homage To Grämlis' horen we al deze klanken en vertelt ze in elf gevarieerde tracks over haar opvoeding en gelukkige kindertijd.

Als volwassen vrouw werkte Martina dertien jaar als freelance-muzikant in Amerika. Het is daarom geen toeval dat zij voor de jazzsang koos en dat we in haar werk behalve de Zwitserse sounds ook gospel, R'n'B en soul terughoren. Gabriela nam haar plaat op met zeven zeer ervaren musici in New Jersey. Martina schrijft vlotte en smaakvolle stukken die niet binnen één genre passen, maar haar elegante stem klinkt in elke stijl beslist jazzy, zelfs als ze in haar moedertaal zingt of jodelt.

Martina's ambities reiken verder dan de luisteraar plezier met muziek en zang. Sinds haar jonge jaren is de vocaliste begaan met het lot van haar minder bedeelde medemens. Haar teksten behandelen onderwerpen als honger versus luxe, organisch voedsel versus bewerkte etenswaar en het boerenleven versus het leven in de stad. Gabriela gelooft er heilig in dat gezond eten mensen een gezond lichaam en een gezonde ziel bezorgt.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Gabriela Martina (zang), Vancil Cooper (drums, percussie), Kyle Miles (bas), Jussi Reijonen (gitaar), Maxim Lubarsky (piano, toetsen), Ben Rosenblum (accordeon) + Gus Sebring (Alpenhoorn).

Bekijk hier een video over het album:
<https://tinyurl.com/mchbv2e>

MARIUS NESET
Summer Dance
 ACT

Het is niet de eerste keer dat de Noorse saxofonist Marius Neset een album opneemt met een groot orkest met strijkers. Voor dit album heeft hij in 2018 zijn compositie 'Summer dance', die hij eerder op zijn album 'Pinball' had opgenomen, in de NRK Store Studio met publiek door het Noorse radio-orkest laten uitvoeren. Dit orkest is het Noorse equivalent van het Nederlandse Metropole Orkest. Nesets composities worden door het orkest van mooie accenten voorzien. Een enkele keer horen we naast de strijkers een fagot, fluit, harp of klarinet soleren, maar het is toch Neset zelf die de solo-aandacht vraagt. Dat soleren doet hij zeker niet in een halfslachtige poging om zich aan te passen aan het orkest, maar hij speelt frank en vrij in zijn losse stijl die hem ook in kleine groepen zo kenmerkt. Het componeren voor zo'n groot orkest is niet alleen een enorme klus maar nodigt de componist ook uit voor het in stelling brengen van allerlei mogelijkheden die zo'n orkest kan bieden. Het gevaar voor een opulente uitvoering met bombastische trekjes ligt op de loer. Neset heeft dat gevaar grotendeels weten te vermijden, al zou het orkest naar mijn smaak in sommige stukken zoals in 'Math of Mars' terughoudender mogen zijn. Dat neemt niet weg dat Neset in zijn ambitieuze poging jazz te verenigen met de klassieke traditie van strijkorkesten grotendeels geslaagd is en hij daarbij een bijzonder project tot een goed einde heeft gebracht.

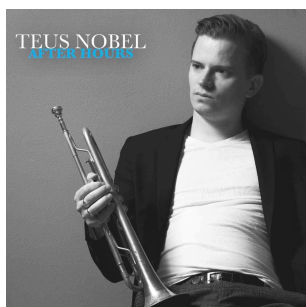
Tom Beetz

Bezetting:

Marius Neset (sporaan- en tenorsax), Ivo Neame (piano), Petter Eldh (contrabas), Anton Eger (drums) met het Norwegian Radio Orchestra olv Geoffrey Paterson.

Beluister hier het titelnummer van de plaat:
<https://tinyurl.com/5y5cp3wv>

TEUS NOBEL
After Hours
TNMCD

Teus Nobel en uw verslaggever waren onlangs te gast in een radioprogramma om te praten over Chet Baker en dit album 'After Hours'. Aangezien alle Hilversumse jazzspecialisten naar huis zijn gestuurd, werden er de gebruikelijke vragen gesteld. Veel drugs, natuurlijk. Zelfs de oorzaak van Chets overlijden kwam ter sprake. Maar Teus, welbespraakt als altijd, zag en gebruikte de gelegenheid om een aantal zinnige dingen te zeggen.

Hij beaamde dat Chet aan de drugs was en zo, maar achtte de muziek belangrijker. Nee – Teus wil niet de 'Nieuwe Chet' zijn, want dan zou hij plaatjes naspelen die allang in de kast staan. En ja – hij is wél geïnspireerd door Chet, en dan vooral het album 'Someday My Prince Will Come'. Dat was een openbaring, toen hij met de jazz kennismaakte.

Wat leerde hij daarvan? Wees creatief en melodieus maar sloof je niet uit. Maak de improvisaties zowel verrassend als vanzelfsprekend. Dring door tot de kern. Daarna blies Nobel voor de radiomicrofoon één onbegeleid chorus van, jawel, 'My funny Valentine'. Daarmee was alles gezegd. Want 'music speaks louder than words', zoals Bird al vaststelde.

De wijze lessen van Chet vinden we terug op 'After Hours'. Een album in eveneens een triobezetting met trompet, gitaar en bas. De bas had iets minder zwaar mogen zijn opgenomen, maar dat is een kwestie van smaak. De trompet danst lichtjes over de akkoorden van 'Look for the silver lining'. Is mysterieus in 'Sad walk'. Is bluesy – Chet had ook erg de blues, in alle betekenissen van dat woord – in 'Blues for Paul'. Heeft een brok in de keel in 'It never entered my mind', zonder larmoyant te worden. Elington's 'In my solitude' klinkt zeer alleen, alleen begeleid door de bas.

Altsaxofonist Benjamin Herman is te gast in twee van de negen miniatuurtjes en blaast geraffineerd en lyrisch. Lee Konitz op z'n best. Bas en gitaar vervullen probleemloos de veeleisende rol van begeleiders van wie elke noot onder een vergrootglas ligt. Het minimalistische trio is zo robuust als de fundering onder een wolkenkrabber. Tegelijk is er die vertrouwelijke sfeer; we hebben het gevoel te gast te zijn in de huiskamer.

Het grote voorbeeld wordt overigens nergens genoemd. Maar de Jazzflits-lezer weet genoeg na één blik op het hoesje: we zien Teus in dezelfde pose als toen Baker werd gefotografeerd door Bob Willoughby, pauzerend in een studio in Los Angeles, 1953 of heel misschien eind 1952.

Jeroen de Valk

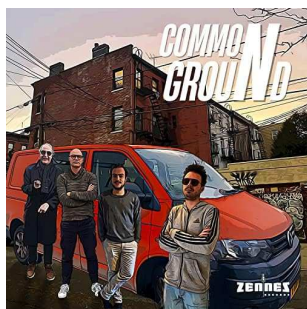
Bezetting:

Teus Nobel (trompet en bugel),
 Tim Langedijk (gitaar),
 Thomas Poll (bas)
 en in twee stukken Benjamin Herman (altsaxofoon).

Beluister hier een stuk van het album:

<https://tinyurl.com/yc3w77yz>

ENRICO LE NOCI
Common Ground
ZenneZ Records

'Common Ground' ofwel gemeenschappelijke grond; dat vonden twee jonge Italianen en twee ervaren Nederlanders in dit kwartet en dit repertoire. Met als gemeenschappelijke kenmerken: veel blues en veel swing. Precies de zaken waar slagwerker Eric Ineke – de nestor van het kwartet – altijd zo op hamert. Op zowat alle conservatoria ter wereld legt hij uit dat we in de jazz, wat dat begrip verder ook mag behelzen, ook nog hardbop hebben. En drummer Philly Joe Jones en vunzige orgels en 'blue notes'. Aan zijn medemusici hoefde hij dit alles niet uit te leggen. De leider, gitarist Enrico Le Noci, heeft een mellow sound, een solide timing en veel gevoel voor de blues. De tenorist – hij doet in de helft van de stukken mee – kent zijn Hank Mobley en meer klassiekers. De organist weet met grommende baslijnen, vette akkoorden en hitsige loopjes de vaart erin te houden.

Bij een blinddoektest zou menige kenner erin tuinen. Dit klinkt zéér Amerikaans en Black, een woord dat we tegenwoordig met een hoofdletter moeten schrijven. Zeg dat het een Nederlandse productie is, en de gedachten gaan direct naar Criss Cross; het label van wijlen Gerry Teekens, gespecialiseerd in New-Yorkers. De gitarist schreef al het repertoire zelf, maar zijn stukken klinken vertrouwd. Hij lijkt rekening te hebben gehouden met de deelname van Ineke; zo'n veteraan moet je iets te spelen geven. Ineke drumt alle genoteerde accentjes en dergelijke feilloos mee, alsof hij een kleine bigband moet aanvoeren.

Het aardigste kenmerk is misschien wel de kalme beheersing: over het materiaal en over de emoties. Constant is er de suggestie van eindeloze mogelijkheden. Het idee dat deze vier heren tot in het extreme zouden kunnen gaan uitpakken – je ziet bijna het plafond omlaag komen – maar dat nét niet doen. Zoiets heet 'cool'.

Jeroen de Valk

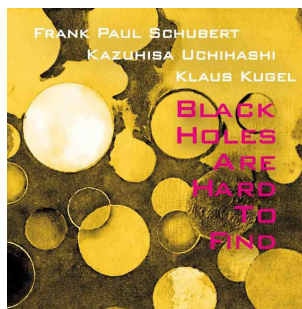
Bezetting:

Enrico Le Noci (gitaar),
 Arno Krijger (orgel),
 Eric Ineke (drums)
 en in enkele stukken Pietro Mirabassi (tenorsax).

Bekijk hier een video over de cd:

<https://tinyurl.com/4wrukjh7>

SCHUBERT/UCHIHASHI/KUGEL
Black Holes Are Hard To Find
Nemu Records

Dat er in de vrije geïmproviseerde muziek veel meer mogelijk is dan de voor de hand liggende free jazz of Europese impro, kaartte ik onlangs al aan in mijn recensie van het trio Reuter/Motzer/Grohowski ('Bleed', JF 400). Ook het drietal dat op 'Black Holes Are Hard To Find' te horen is, de Duitsers Frank Paul Schubert (saxen) en Klaus Kugel (drums) en de Japanse gitarist Kazuhisa Uchihashi, tapt regelmatig uit andere vaatjes. Met name de rol van de gitarist is hierin cruciaal. Hij kiest vaak voor lange lijnen, met soms spacy effecten, waarin de invloed van King Crimson-gitarist Robert Fripp herkenbaar is. Schubert biedt de ene keer tegen-wicht met staccato noten ('Needle's eye'), maar kan net zo makkelijk meegaan met Uchihashi. In het titelstuk resulteert dit in ronduit een psychedelische, progrock-achtige sfeer. Kugel legt er een vloeiende drumpartij tegenaan en eindigt de climactisch opgebouwde improvisatie met indrukwekkend gongspel. Ook het slotstuk, 'Supersonic interaction', heeft zo'n spacy inslag, die hier zelfs resulteert in een onmiskenbare 'groove'. Aan het eind van een lange cd (ruim 73 minuten) komt dat als een niet onaangename verrassing.

Herman te Loo

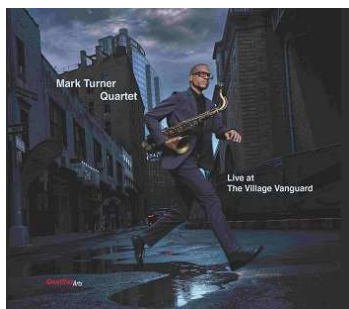
Bezetting:

Frank Paul Schubert (sopraansax, altsax),
 Kazuhisa Uchihashi (gitaar, elektronica),
 Klaus Kugel (drums, gongs).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://tinyurl.com/47yd2uv2>

MARK TURNER QUARTET
Live At The Village Vanguard
Giant Step Arts

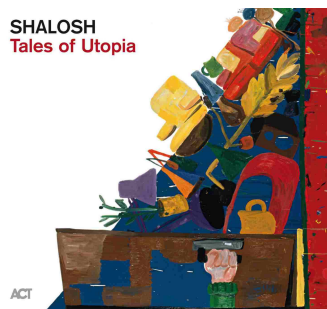

In zijn recente autobiografie 'Festive/40 jaar thuis op het jazzpodium' somt Dick de Graaf (68) even losjes op naar welke saxofonisten op de Nederlandse conservatoria wordt geluisterd. Zijn generatie bewonderde Michael Brecker, Joe Henderson en Joe Lovano. Zijn eerste leerlingen luisterden naar Candy Dulfer, Benjamin Herman en Kenny Garrett. En nu liggen onder anderen Ben van Gelder en Mark Turner op de platenspeler. Turner is alweer 57, maar hij werkte langdurig in een platenzaak en was er ook een tijd uit toen hij twee vingers verwondde met een kettingzaag. Internationaal gezien gaat Turners invloed zo ver, dat diens discipelen volgens De Graaf 'niet alleen zijn manier van spelen, maar ook zijn bewegingen overnemen: zijn manier van spreken, zijn houding op het podium, de langzame dansbewegingen als hij soleert'. Iets om op te letten als u weer eens in Manhattan bent. Wat bewonderen al die discipelen? In ieder geval een gave techniek. Turner speelt op dit album alleen tenor, want een alt of sopraan heeft hij niet nodig. Hij zwiert door alle registers, loepzuiver, steeds met een fraai geluid en altijd perfect getimed. Dat zwieren gaat wel gepaard met veel grilligheid. Vertrouwde 'licks' komen niet of nooit voorbij, en ook de composities maken een fragmentarische indruk. Dat zal de bedoeling zijn; elke maat mag apart onder de loep worden gelegd.

De muziek gaat tot het uiterste van de harmonische grenzen en overschrijdt die. In de verte klinkt de band soms als een technisch geavanceerde, minder rafelige versie van de kwartetten van saxofonist Ornette Coleman met trompettist Don Cherry. Toch zijn er meer aanknopingspunten. 'Lennie groove' is zo'n bijna onspeelbaar thema zoals Lennie Tristano die bedacht. Uiteraard doet Turner daar nog een schepje bovenop. 'It's not alright with me' begint met de eerste noten van de bijna identiek getitelde melodie. 'Bridgetown' is bijna een meezinger tussen het abstracte repertoire. Overigens zonder verband met de 'Bridge' van Rolins.

Meerdere stukken beginnen met een minutenlange onbegeleide tenor; momenten van introspectie voor wie daar de concentratie en de tijd voor kan opbrengen. Turner speelt alleen voor de echte luisteraars, en gelijk heeft-ie. Het publiek op de heilige grond van de Village Vanguard was ook bij hem stil en aandachtig. **Jeroen de Valk** ----->

SHALOSH
Tales Of Utopia
ACT

Het Israëlische pianotrio Shalosh (Hebreeuws voor 'drie') is de afgelopen jaren overladen met lovende kritieken. Er is dan ook vrijwel geen pianotrio te vinden dat zo hecht is, waarvan de leden als een familie bij elkaar blijven, hoogstens een keer een gastspeler uitnodigen en zo min mogelijk en liefst helemaal niet in andere samenstellingen spelen. Het resultaat mag er zijn. Hun laatste cd's zijn voor het ACT-label gemaakt, een label dat zijn musici alle ruimte geeft voor het ontwikkelen van een eigen geluid. Hun vorige cd's hadden een rock-achtergrond. In 'Tales Of Utopia' is - binnen de jazztraditie - veel meer van hun klassieke achtergrond te horen. Er wordt wel eens een vergelijking met The Bad Plus gemaakt en niet ten onrechte. Shalosh speelt alleen nog iets perfecter en is op geen foutje te betrappen. Ja zeker, de trioleden soleren ook maar de sound van het trio als geheel wordt belangrijker gevonden. Uitbundig is het zelden. Als pianist Gadi Stern zich een swingend uitstapje veroorlooft is dat van korte duur. De energie wordt in alle rust verdeeld en over de nummers gespreid. Golven van pianonoten komen als een tamme branding op de luisteraar af. Wie van rustige pianotrio-muziek houdt kan niet beter zitten dan bij Shalosh.

Tom Beetz

Bezetting:

Gadi Stern (piano),
 David Michaeli (contrabas),
 Matan Assayag (drums).

Bekijk hier een video over het album:

<https://tinyurl.com/4rkmb99r>

Bezetting Mark Turner:

Mark Turner (tenorsax),
 Jason Palmer (trompet),
 Joe Martin (bas),
 Jonathan Pinson (drums).

Mark Turner live in het Bimhuis:

<https://tinyurl.com/25579fva>

JAZZ OP HET PODIUM

STEVEN BREZET WORLD TRAVELER

Bezetting:

Alberto Caicedo (zang),
Nando Vanin (zang),
Oscar Cordero (trompet/backing vocals),
Pablo Martinez (trombone),
Felipe Castro (baritonsax),
Laura Beatriz Argudin Tella (piano),
Samuel Ruiz (bas),
Gerardo Rosales (bongo/campana),
Leonid Munoz Hernandez (timbales),
Steven Brezet (congas/timbau).

Datum en plaats:

15 juli 2023,
Bimhuis, Amsterdam.

Buiten was het volop zomer, maar in de concertzaal van het Bimhuis lieten de velours gordijnen geen spatje zonlicht meer toe. De transformatie van avondzon naar een intieme nachtclub, was de enig juiste optie om een wereldreis te kunnen maken met percussionist Steven Brezet en zijn tienkoppige band, die het publiek trakteerden op een zinderend concert als uitmijter voor aanvang van de zomerstop.

Vanaf jonge leeftijd verdiepte Steven zich in de ziel van de percussie. Een lange ontdekkingsreis bracht hem in verschillende uithoeken van Afrika en Latijns-Amerika. Zijn trans-Atlantische avontuur is nog lang niet voltooid, maar de inhoud van zijn rijkgepulde koffer biedt inmiddels genoeg vertier om een feest te bouwen dat doorgaat tot ver in de kleine uurtjes.

Afgelopen voorjaar verscheen zijn album 'World Traveler' waarop alle Afro-ritmes die Steven her en der verzamelde samenvloeien tot een organisch geheel. Salsa gerelateerde genres zijn een belangrijke smaakmaker van zijn muziek, want salsa staat voor beweging vanuit een ritmische impuls, het belangrijkste ingrediënt van bijna alle oorspronkelijke muziek.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Leider Steven Brezet. (Foto: Joke Schot)

Feest in het Bimhuis. (Foto: Joke Schot)

In deze tijd zijn er allerlei lokale en mainstream-invloeden aan de salsa toegevoegd, maar de kern is altijd een pulserende ritmiek die uitdaagt tot dans en extase. De oer-Hollandse Steven Brezet is een schrandere uitdager, die zijn talent voor ritme inzet om te overtuigen.

Op Latijns-Amerikaanse bodem bracht hem dat vriendschap, erkenning en vooral ook connecties, zodat hij collega's kon kiezen om mee te doen in een kleurrijk gezelschap.

In het stijf uitverkochte Bimhuis zagen we een podium gevuld met trommels, percussie en slagwerk. In de hoeken was nog net genoeg ruimte over voor een pianist, een contrabassist en een blazerssectie. Dit indrukwekkende ensemble vormde een 'groovy' swingende basis voor twee Colombiaanse vocalisten. Alberto Caicedo en Nando Vanin zongen samen of om beurten in percussieve Spaanstalige strofen in een spel van vraag en antwoord.

Met vuur werden tradities uitgedragen in een tijdloos muziekgenre dat fascineert door zijn rijke eenvoud. Twee dansparen verbeeldde de muziek in uitdagende en soms bijna atletische choreografieën. Tegen het einde van het concert danste het hele publiek. Dat werd van harte uitgenodigd om na afloop het feest voort te zetten in het Bimhuis-café.

Roland Huguenin

JAZZSTANDARDS

ALL THE THINGS YOU ARE

In Jazzflits 400 bespraken we in deze rubriek Gershwin's bekende lied 'Summertime', een compositie die, onder meer dankzij een bedrieglijk eenvoudige melodie en bijzonder heldere structuur, tot de wereld van de jazzstandards is gaan behoren, in zeer uiteenlopende gedaantes. Dit keer wil ik een andere jazzstandard aan de orde stellen: de song 'All the things you are', in 1939 gecomponeerd door Jerome Kern (1885 - 1945), voor de Broadway-musical 'Very warm for May' uit 1939. De musical was helaas geen succes, maar het liedje is door jazzmusici dankbaar omarmd.

Kern zelf was niet gecharmeerd van de vrijheden die jazzmusici zich veroorloven met zijn composities. Gelukkig gaan jazzmusici, anders dan klassieke musici, niet gebukt onder de strenge regel dat te allen tijde de bedoelingen van de componist moeten worden gerespecteerd. Daardoor heeft 'All the things you are', net als diverse andere songs uit de Amerikaanse musical- en filmwereld, prachtige jazzversies opgeleverd.

Luister eerst naar de song in een vocale versie, door Ella Fitzgerald, uit 1963: <https://tinyurl.com/2vh24r7f>.

Het chorus van 'All the things you are' bestaat uit 36 maten, dus veel langer dan bijvoorbeeld de 16 maten van Summertime. Het heeft de bekende A-A-B-A vorm:

[A - 1] *You are the promised kiss of springtime, that makes the lonely winter seem long.*

[A-2] *You are the breathless hush of evening, that trembles on the brink of a lovely song.*

[B] *You are the angel glow that lights a star, the dearest things I know are what you are.*

[A-3] *Someday my happy arms will hold you, and someday I'll know that moment divine, when all the things you are, are mine!*

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Het affiche van de musical 'Very warm for May', waarvoor 'All the things you are' werd geschreven.

Doorgaans zijn de chorussen van songs in A-A-B-A vorm opgebouwd uit vier onderdelen van acht maten, dus totaal 32. Bij 'All the things you are' is het laatste A-gedeelte echter langer: het omvat twaalf maten.

De A-gedeeltes zijn om andere reden ook niet letterlijk hetzelfde: terwijl de melodieën identiek zijn, verschillen de toonaarden. 'All the things you are' is sowieso een gevarieerd geheel waarin men maar liefst vijf verschillende toonaarden tegenkomt. Het eerste A-tje opent in de hoofd toonaard As majeur, maar buigt bij de zesde maat af naar C majeur. Het tweede A-tje begint in Es majeur, om vervolgens af te buigen naar G majeur. Het B-gedeelte blijft eerst nog bij G majeur, maar buigt dan af naar E majeur. Het laatste A-tje keert weer terug naar As majeur. In die afwisseling van toonaarden ligt een leuke uitdaging voor het improviseren, al speel je het stuk voor de zoveelste keer. Het stuk heeft zijn succes in de jazz niet aan de oorspronkelijke melodie te danken, maar aan deze afwisseling van verschillende toonaarden en bijbehorende toonladders. Het akkoordenschema is in dit opzicht belangrijker dan de melodie. Altsaxofonist Lee Konitz heeft zelfs een uiteenzetting over improvisatie geschreven, louter aan de hand van dit stuk.

De verschillende toonaarden zijn beslist niet willekeurig achter elkaar geplakt. Het stuk is gebaseerd op de strenge logica van [vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

de westerse harmonieleer en de akkoordopeenvolging die we hier tegenkomen, was al in de tijd van Johann Sebastian Bach grotendeels bekend: we verkeren dus in goed gezelschap.

Op dit type harmonische progressie, met name het verloop dat in de eerste vijf maten van 'All the things you are' voorkomt, zijn in de loop der tijd allerlei melodieën gecomponeerd. Bijvoorbeeld het bekende liedje 'Fly me to the moon':

<https://tinyurl.com/3mk53v7f>

Ook de indertijd door Clous van Mechelen gecomponeerde muziek voor bierreclame van Grolsch is er ten dele op gebaseerd:

<https://tinyurl.com/3ujxckyc>

Het popliedje 'I will survive' kent eveneens dit harmonisch patroon; met name in het instrumentale tussenstuk is dat te horen:

<https://tinyurl.com/mrn63awd>

Terug nu naar 'All the things you are'.

Charlie Parker, Dizzy Gillespie en anderen trokken het stuk de wereld van de bebop in. Er bestaat een versie van Parker die duidelijk aan de oorspronkelijke melodie refereert:

<https://tinyurl.com/4rdext65>

In een ander stuk van Parker, 'Bird of paradise', wordt Kerns melodie geheel achterwege gelaten en wordt er alleen geïmproviseerd over de akkoorden:

<https://tinyurl.com/y5v5caxu>

Het intro in beide versies is vagelijk ontleend aan de 'Prelude in Cis mineur' van Rachmaninoff; daar heeft Kern niet de hand in gehad en vermoedelijk heeft hij die aanvulling tandenknarsend aangehoord. Neemt niet weg dat dit intro in de jazz veel navolging heeft gevonden, zozeer dat men ten onrechte is gaan denken dat dit bij het origineel van de compositie hoort.

Gerry Mulligan laat in een opname samen met Paul Desmond duidelijk de klassieke wortels (uit Bachs tijd) van het stuk horen:

<https://tinyurl.com/zfs39phm>

Dergelijke klassieke wortels klinken ook door in een uitvoering door pianisten

John Lewis en Hank Jones:

<https://tinyurl.com/yc6dyh2z>

Op het akkoordenschema van 'All the things you are' heeft men ook alternatieve melodieën geschreven, zogenoemde contrafacten. Een voorbeeld is het stuk 'Prince Albert' van **Kenny Dorham**:

<https://tinyurl.com/yc5bmyre>

Dizzy Gillespie (hier in NY, 1947) trok samen met Charlie Parker 'All the things you are' de bebop in. (Foto: William. P. Gottlieb).

Charles Mingus, die niet terugschrok voor pittige uitspraken en dito songtitels, schreef een heftige variatie, onder de titel 'All the things you could be by now, if Sigmund Freud's wife was your mother':

https://www.youtube.com/watch?v=hJe_ZIFC084

Kortom, Jerome Kern heeft, ondanks zijn weerzin tegen jazzversies, wel wat losgemaakt bij jazzmusici met een compositie die in wezen aansluit bij het werelderfgoed in de muziek.

Ruud Bergamin

PS: Wie belangstelling heeft voor een meer uitvoerige analyse van 'All the things you are' in zijn geheel, kan mij mailen, via jazzflits@gmail.com.

EEN GESPREK MET...

TONY BENNETT (1926 – 2023)

Tony Bennett overleed op 21 juli, enkele weken voordat hij 97 zou zijn geworden. Zijn laatste jaren waren bijzonder: ondanks Alzheimer trad hij op tot zijn 95ste levensjaar, en met succes. Zijn zangvaardigheden zaten op een plek die onaangetaast leek. Jeroen de Valk sprak de crooner uitgebreid in 1995. Het complete gesprek verscheen tot dusverre alleen in de vrijwel onopgemerkte bundel 'So Near So Far' (Aspekt) en krijgt de lezer van Jazzflits dus cadeau. Bennett vertelde hoe hij kort tevoren een verslaving en een ernstige car-rière-dip had overwonnen. De tekening is van Erna Sanders, die deze bundel illustreerde.

Het Bel Air Hotel in Den Haag, 1995. Een paar honderd meter verderop is het North Sea Jazz Festival in volle gang. De lobby van het hotel is vol met al dan niet vermeende jazzsterren, omringd door bedrijvige managers en pr-dames. Journalisten halen hun walkmans tevoorschijn, zodat van de interviewtjes – een kwartier of half uur, alles is strak gepland – geen woord verloren gaat. En tussen al die opgewonden mensen loopt een bedaard mannetje met een zonnebril, een T-shirt en een witte, korte tennisbroek. Hij frummelt wat aan zijn peper-en-zout-kleurige toupetje. Is-ie het nou of is-ie het niet? Het kost enige moeite een verband te leggen tussen deze informele senior en de gedistingeerde heer die de avond tevoren optrad in de enorme, pluche PWA-zaal.

'Wees je publiek dankbaar; je weet nooit hoe lang het nog blijft komen.'

Maar het is absoluut Tony Bennett, een van de grote trekkers van het festival. Hij scharrelt wat rond, maakt links en rechts een praatje en schudt wat handen. Net als Frank Sinatra is hij van dichtbij kleiner en minder imposant dan je zou verwachten. Maar in tegenstelling tot Sinatra kan hij hier zomaar in het wild rondlopen; zonder een horde fotografen, overspannen fans en een legertje bodyguards.
[vervolg in de rechterkolom...](#)

Tony Bennett. (Tekening: Erna Sanders)

Hij is hier even beneden in de lobby om mij te woord te staan voor het blad Jazz Nu (het huidige Jazzism) naar aanleiding van zijn album 'MTV Unplugged'. Die naam is jolig bedoeld, aangezien Bennett natuurlijk nooit 'plugged' heeft gespeeld. Het succes is echter overweldigend, met dank aan zijn manager: zoon Danny. Dankzij een gehaarde promotiecampagne kan Bennett profiteren van de hippe unplugged-rage zonder ook maar iets aan zijn repertoire of presentatie te veranderen.

Een van de promotiedames schudt mij de hand en laat weten dat het de heer Bennett behaagt mij gedurende een kwartier te woord te staan, maar dan ook niet langer. Ze spreekt hem aan met 'Tony' en stelt voor dat ze komt aanschuiven bij ons tafeltje, teneinde het gesprek in goede banen te leiden. De oude crooner kijkt haar misprijzend aan. 'It's Mr Bennett to you, young lady', pepert hij haar in. Daarna verordonneert hij haar twee grote koppen koffie te halen en elders plaats te nemen. Met een 'big smile' naar de verslaggever: 'Ik maak zulke dingen zelf wel uit.'

Hij vertelt dat hij net naar het Haagse Gemeentemuseum is geweest, vlak om de hoek, om werken van Piet Mondriaan te bewonderen. Zo dadelijk gaat hij tennissen en tussendoor wil hij best een praatje maken met een verslaggever van een echt jazzblad.

"Ik zing tegenwoordig voor twee soorten fans: mensen van mijn leeftijd en een publiek van een, twee generaties jonger. Die nieuwe fans, die hebben werkelijk geen idee wat ik doe. Horen alle songs voor het eerst en denken dat ik ze zelf heb geschreven. Absurd; ik heb nog nooit een song geschreven, net zoals Frank Sinatra ook alleen andermans werk zong. Maar dat is oké... Zolang ze maar komen en aandachtig luisteren."

Bennetts grote revival werd in gang gezet met een telefoontje aan zijn zoon Danny. "Ik werkte lange tijd in Las Vegas en daar ging ik langzaam dood. Ik wil geen kwaad woord zeggen over mijn collega's die daar hun brood verdienen... Maar Vegas, daar ben je een nostalgie-act. Dat is een plek waar je steeds dezelfde hits moet brengen. Ik had ooit een hit met 'I left my heart in San Francisco' en dat liedje was ongeveer alles wat ze in Vegas van mij wilden horen. De mensen riepen: 'Ah, daar zingt Tony Bennett! Die leeft kennelijk nog. Daar gaan we naar luisteren, want hij zingt 'I left my heart in San Francisco'.' Ik deed drie
[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

shows per dag en deed dus drie keer per dag 'I left my heart' in San Francisco. Ik ging er op den duur ook wat bij drinken en andere verkeerde dingen doen. Veel wijn en zelfs wat drugs. Wat voor? Eh... coke. Op een zeker moment doe je alles om het maar vol te houden. Op een dag belde ik mijn oudste zoon: 'Danny, ik trek dit niet meer.' Hij speelde in een bandje, maar dat liep niet meer zo. Ik wist: Danny is een pientere jongen. Sinds dat moment is hij mijn manager." Danny Bennett haalde zijn vader naar New York, regelde de terugkeer van Tony's vaste pianist en 'musical director' Ralph Sharon en organiseerde een serie optredens: eerst in kleinere, daarna in grotere theaters, en toen voor muziekzender MTV, waar Danny als ouwe rocker over de nodige contacten beschikte. "Danny zei: 'Je zult het niet geloven, maar we kunnen een nieuw publiek aanboren dat al die mooie songs van Gershwin en Porter nog nooit heeft gehoord. Ze hebben gewoon nog niet de kans gekregen. Wij gaan ze die kans geven en dan zal je eens zien wat er gebeurt.'" Dat lukte dus. We dachten er nog even over om onze show aan te passen; moesten de pianosolo's afschaffen? Moest het allemaal wat strakker? Nee dus. Laat het publiek maar wennen aan wat wij doen. En dan zie je dat ze genieten en meeleven, als bijvoorbeeld de bassist en de drummer elkaar veelbetekenend aankijken en nét even iets anders spelen dan je zou verwachten."

Bennett ziet dit alles als de grote overwinning van 'the classic American song'. „Vroeger zeiden de platenbonzen altijd: 'Als je dat oude repertoire blijft zingen, krijg je een classy reputation en goede recensies, maar verdien je geen rooie cent.' Nou, dan ging ik maar naar een andere platenfirma. Soms zat ik even zonder label en dat vond ik eigenlijk ook wel prima. Dan kon ik helemaal mijn eigen baas zijn. Ik heb nog even een eigen label gehad: Improv Records. Daarvoor nam ik twee platen op met de beste jazzpianist aller tijden: Bill Evans. Een héle fijnzinnige musicus. Klassiek geschoold, natuurlijk! De grote labels zagen daar niets in; die vonden maar dat ik liedjes van The Beatles moest gaan zingen. Dat slaat toch nergens op? Dat werk past helemaal niet bij mij. Al die malle crossover-plaatjes van toen zijn totaal vergeten. Die duetten met Bill Evans liggen nu keurig in de winkel."

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Tony Bennett werd geboren als Anthony Dominick Benedetto op 3 augustus 1926 in New York, in een Italiaans emigrantengezin. "Mijn vader was naar Amerika gekomen vanuit Bari, een provincie in het zuiden van Italië. Onder Italianen zijn operazangers net zo populair als voetballers in Nederland. Ik had ook opera willen zingen, maar daar was mijn stem niet 'smooth' genoeg voor. Ik leerde wel de belcanto-methode, de klassieke zangtechniek. Ik nam een paar lessen als tiener en leerde zo veel over intonatie en ademtechniek. Nog steeds doe ik dagelijks mijn oefeningen. Als ik die achterwege laat, krijg ik een lelijk, ongewild vibrato. Sinatra heeft nooit les gehad, maar wel donders goed gekeken hoe de grote klassieke zangers het doen. Hij was een snelle leerling. If Frankie heard a song once, he could sing it right back to you and make it his own."

Tony was tien jaar toen zijn ziekelijke vader overleed. Zijn moeder poogde het gezin te onderhouden als kleermaakster en Tony moest vanaf zijn dertiende aan het werk. "Ik was een zingende kelner, liftjongen en ik knipte de telexberichten bij Associated Press. Het zingen ging steeds beter, maar ik was nog wat onbeholpen op het podium. Bob Hope, de grote komiek, heeft mij erg geholpen. Hij hoorde mij in Greenwich Village en zei: 'Ik neem je mee op tournee.' Dat was in 1950. Hij bedacht ook mijn artiestennaam. Ik noemde mij Joe Bari, naar de Italiaanse provincie. Bob zei: 'Dat is toch geen náám, man! Hoe heet je?' 'Anthony Benedetto.' 'Daar maken we Tony Bennett van.' En nog voor ik iets had kunnen zeggen, stapte hij op het podium en zei: 'Ladies and gentlemen, here's Tony Bennett!'"

Wat volgde, was een triomftocht die duurde tot de 'British invasion'; de opkomst van The Beatles, The Rolling Stones en daarmee een drastische verandering van de muzikale smaak. Bennett werkte aanvankelijk met de bigbands van Count Basie en Duke Ellington, had zijn eigen Tony Bennett Show op de televisie en scoorde hits met 'Rags to riches', 'Stranger in paradise' en, uiteraard: 'I left my heart in San Francisco'. Maar vanaf midden jaren zestig verzonk Bennett langzaam maar zeker in de obscuriteit. Hij weigerde zijn repertoire te vernieuwen, ondanks herhaaldelijk aandringen van de platenlabels.

"Altijd gezeur aan mijn hoofd. The story of my life! Ik put uit the golden age of song: werk van Gershwin, Porter, Ellington en zo. De meeste songwriters van vroeger verstonden hun vak. Ze hadden zich echt in muziek verdiept en kenden alle belangrijke dichters sinds Shakespeare. Hun teksten zitten vol verrassende rijmwoorden en dubbele bodems. De meeste popsongs van tegenwoordig bestaan vooral uit herhaling – it's just kids singing the same lines over and over again."

Billy Joel en Stevie Wonder rekent hij tot de talentvolle 'jonge' zangers en songwriters. Maar zijn werkelijke belangstelling gaat uit naar artiesten zoals Mel Tormé en Joe Williams. "Zoals zij zingen, dat is toch meer een ambacht, dat gaat toch heel wat dieper. De meeste jongeren klinken alsof ze een zere keel hebben. Ze beheersen hun stem niet."

Wat hem al evenmin aanstaat, is de attitude van menige popster. "Ze spelen in steeds grotere zalen, komen in de stadions terecht en denken dat ze goden zijn. Maar je bent helemaal niets zonder dat publiek en je weet nooit hoe lang die mensen nog zullen blijven komen. Mijn uitgangspunten zijn: blijf bescheiden, dank het publiek voor de belangstelling en zorg ervoor dat de mensen in twee keer drie kwartier even hun sores kunnen vergeten. Als artiest mag je deze eervolle taak op je nemen."

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

De mooiste momenten vinden plaats gedurende de ballads, vindt hij. "Als ik 'Body and soul' zing, luisteren de mensen naar ieder woord en kun je een speld horen vallen. Ik voel mij dan één worden met de duizend toeschouwers. I make them dream and make them forget their problems. Oh, ik heb een prachtig beroep."

Hij benadrukt dat hij zichzelf niet allereerst beschouwt als een jazzartiest. "Mijn begeleiders komen natuurlijk uit de jazzscene. Ik zou niet weten waar ik ze anders vandaan zou moeten halen. Maar zelf ben ik een populaire zanger, een entertainer met gevoel voor kwaliteit. Laten we vooral niet gewichtig doen. In deze opzichten ben ik net als mijn goede vriend Toens Hurmun. Ook een kunstschilder in zijn vrije tijd, net als ik."

Toens Hurmun? Ik begrijp niet waar hij het over heeft. "This wonderful Dutch comedian! Toens Hurmun! Hij kondigde mij aan, gisteren toen ik mijn show deed op dit festival. Toens Hurmun! Wat ben jij voor een journalist? Kent alle jazzgroten maar hebt nog nooit gehoord van Toens Hurmun. You better check him out!"

Pas later die dag realiseerde ik mij dat hij het had over Toon Hermans; de twee waren goede vrienden sinds Toon hem in 1987 mee nam naar zijn huis na een televisie-uitzending. Toens Hurmun.

Later werd Tony Bennett meer en meer een medisch wonder. Zijn tachtigste verjaardag vierde hij met het album 'Duets' en zijn 85ste met de opvolger 'Duets II'; op deze platen is hij te horen met populaire artiesten onder wie Aretha Franklin, Willie Nelson, Lady Gaga en Amy Winehouse. Het duet in 'Body and soul' met Winehouse was de laatste opname van de zangeres, die op 27-jarige leeftijd overleed. Kort voor haar dood zei Bennett in een interview: "Of all the contemporary artists I know, she has the most natural jazz voice, but I'm worried about her and I'm praying for her. She'd help everyone by sobering up and cleaning up her spirituality." Zelf had Bennett juist wél de raadgevingen van de medici opgevolgd.

De samenwerking met de juist zeer vitale Lady Gaga (Stefani Germanotta) beviel zo goed, dat de twee later een compleet album opnamen: 'Cheek To Cheek'. Toen de plaat werd uitgebracht, eind 2014, was Bennett 88 en Lady Gaga 28 en daarmee zestig jaar jonger.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Tony Bennett ontving in april 1996 in Hilversum de Edison die hem in 1995 werd toegekend voor zijn album 'MTV Unplugged'. (Foto: Noord-Hollands Archief, Fotopersbureau De Boer)

Vervolgens werd Alzheimer gediagnosticeerd, maar hij ging door. Met Lady Gaga gaf hij ook zijn afscheidsconcert op zijn 95ste. Het was een gewaagde onderneming gezien zijn geestelijke toestand, maar pakte goed uit. Al moest zij een traantje wegpinken van verdriet toen Tony, een half uur later of zo, zich al niets meer van het concert kon herinneren.

Jeroen de Valk

JAZZ OP PAPIER

Drie supplementen Nederlandse jazzbibliografie uit

In het verleden verscheen bij de Stichting Names & Numbers van Jan J. Mulder een Nederlandse jazzbibliografie in drie delen. Daarop zijn nu drie supplementen verschenen: deel 1 (boeken die volledig over jazz gaan) – 64 pag., 7,25 euro; deel 2 (artikelen in algemene muziekbladen) – 91 pag., 8 euro; deel 3 (hoofdstukken en fragmenten in boeken en een selectie van algemeen culturele tijdschriften) – 168 pag., 16,50 euro, alle plus porto. De supplementen zijn te bestellen bij Gerard Bielderma te Zwolle – gerard.bielderma@telfort.nl – met vermelding van het deel, het aantal en uw postadres.

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

VARIA

Nieuwe concertreeks in Sint-Truiden

In DeFwajee, het cultuurcafé van cultureel centrum De Bogaard in Sint-Truiden (B), start half september een nieuwe jazzconcertreeks: Jazz in DeFwajee. De reeks is een initiatief van drummer Gert-Jan Dreessen. Hij inviteert het komend seizoen zeven keer collega-muzikanten uit België en de Euregio. Die mogen een hele dag vrij experimenteren in het cultureel centrum en 's avonds het resultaat daarvan aan het publiek presenteren. Na het concert kunnen de bezoekers na-kaarten met de muzikanten. De concertreeks start op 15 september met het viertal Gert-Jan Dreessen/ Nicola Andrioli/Steven Delannoye/Sal La Rocca. De maanden daarna worden onder anderen Kim In The Middle, het Gert-Jan Dreessen Quartet, het Tomer Cohen Quartet, bassist Anneleen Boehme, trompettist Jean-Paul Estiévenart en het Frank Vaganée Trio verwacht.

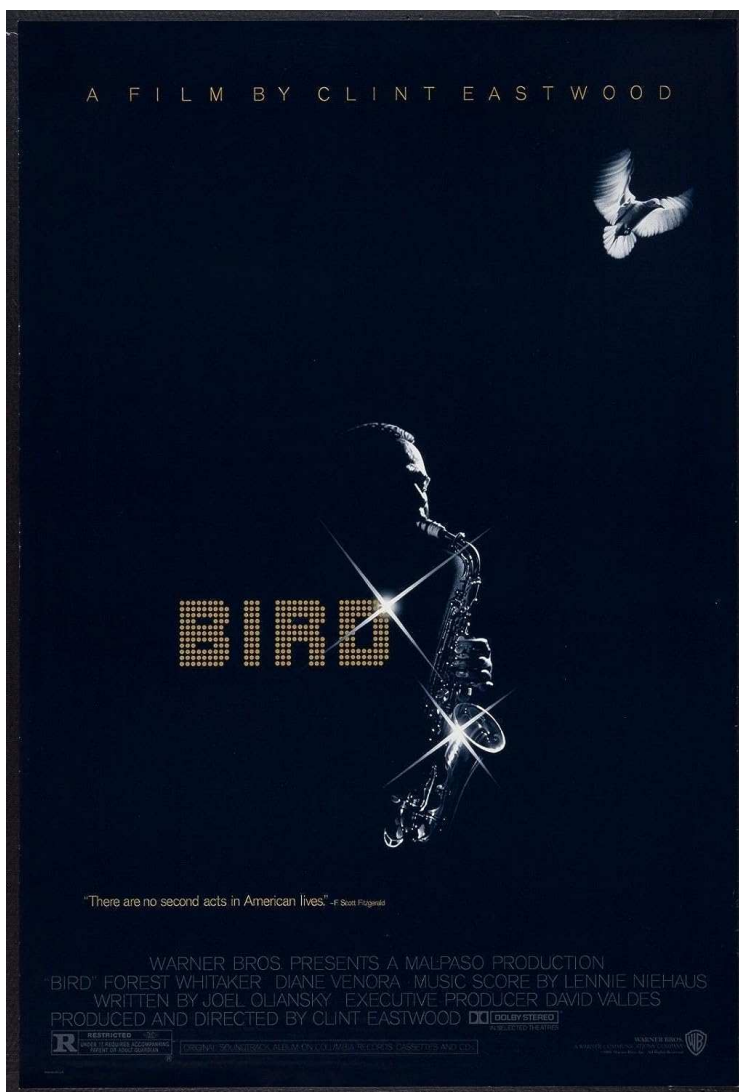

Nieuw in Austerlitz: JazzClub BEAU

Het Beauforthuis in Austerlitz presenteert het komende seizoen een reeks jazzconcerten onder de noemer 'Jazz-Club BEAU'. In de club zullen aanstormend talent en gevestigde musici samen optreden. Voor 2023 - 2024 staan zes concerten op de rol, maar het is de bedoeling dat in volgende seizoenen steeds een tiental combinaties zullen aantreden. "Het plan achter JazzClub BEAU is een gestructureerd jazzaanbod creëren, waarin verschillende generaties tegelijk live samenspelen. Vanuit alle windrichtingen en met diverse roots", aldus programmeur Matti Austen. De jazzclub wordt op 5 oktober geopend met een optreden van het Chi Quartet. Op 2 november wordt het Kika Sprangers Quintet verwacht. Tot en met april 2024 komen verder onder anderen Rik Cornelissen - Carte Blanche: feat. Bert Van de Brink/Adinda Meertins/Ruben Drenth, K.O. Brass en Vlijmscherp/Licks & Brains naar Austerlitz.

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Affiche van film 'Bird'. De film draait tijdens het Jazzfilmfestival.

Jazzfilmfestival in Wageningen-Oosterbeek-Arnhem

Op 27, 28 en 29 oktober vindt in Oosterbeek, Wageningen en Arnhem het eerste JazzFilmFestival plaats. Dit festival staat geheel in het teken van jazz op het witte doek. Er worden niet alleen films vertoond, maar ook lezingen en concerten gegeven. Onder meer de films 'L'ascenseur pour l'échafaud', met muziek van trompettist Miles Davis, en 'Bird', de film van Clint Eastwood over saxofonist Charlie Parker worden gedraaid. Meer informatie volgt later.

Meer info: www.jazzfilmfestival.nl

Jazz tijdens November Music 2023

Tijdens het komende festival November Music (1 tot en met 12 november, Den Bosch) is andermaal ook jazz te horen. Onder anderen tenorsaxofonist Donny McCaslin, Frode Haltli Avant Folk, saxofonist Kika Sprangers en saxofonist James Brandon Lewis worden verwacht. Op 3 en 4 november is er een Zorn-marathon met groepen als New Masada Quartet, Chaos Magick en Simulacrum. In zijn kielzog neemt Zorn de gitaristen Bill Frisell en Julian Lage, toetsenist John Medeski, pianist Brian Marsella en bassist Jorge Roeder mee. Saxofonist Ben van Gelder komt met zijn Manifold, waarvan organist Kit Downes, drummer Antoine Pierre en bassist/zangeres Fuensanta deel uitmaken.

Meer info: <https://www.novembermusic.net>

Inschrijving Prinses

Christina Jazz Concours opent

Op 1 september start de inschrijving van het Prinses Christina Jazz Concours 2023. Jonge muzikanten van 12 t/m 21 jaar komen in aanmerking. De selectie doet een professionele jury en de finale vindt weer plaats in het Bimhuis in Amsterdam. Met ingang van dit jaar zijn er ook twee halve finales. De een is op 1 november op het podium van Brebl in Nijmegen en de ander op 3 november in Rotterdam in New Grounds. Ook bigbands kunnen weer meedoen. Twee bigbands staan in de finale. De finale van het concours is op 18 november. De slogan dit jaar is 'Fuse your Imagination'. Het begrip jazz wordt door de organisatie breed geformuleerd. Er valt ook bijvoorbeeld funk, soul, urban en wereldmuziek onder. Elke jonge muzikant kan zich, ongeacht niveau, inschrijven. De deelnemers kunnen muzikale prijzen winnen en krijgen verdere begeleiding door het Prinses Christina Concours. In de jury zitten dit jaar onder anderen Ronald Sniijders, Stefan Krüger, Orville Breeveld, Phaedra Kwant en de oud-concours-deelnemer Suzan Veneman.

Inschrijven kan hier:

<https://ap.lc/TJObx>

Deborah J. Carter

curator van Jazzcafé Zeist

Zangeres Deborah J. Carter is curator van de concerten van het komend najaar in Jazzcafé Zeist. Eerder vervulden Marius Beets en Mark Alban Lotz die rol. Carter nodigde voor een optreden in de Orangerie van Slot Zeist het Ronald Douglas Trio, het Efraïm Trujillo Trio en het Laurita Oleinikova Trio uit. Dat laatste trio opent de reeks op 3 september. Deborah J. Carter treedt zelf op 12 november op met haar trio.

Brandee Younger op komend

Festival Jazz International Nijmegen

Onder anderen harpiste Brandee Younger, het Sun Ra Arkestra onder leiding van saxofonist Marshall Allen (99) en trompettist Nils Petter Molvær zijn te gast op het zevende Festival Jazz International Nijmegen. Het wordt van 25 oktober tot 29 oktober op een handvol Nijmeegse podia gehouden. Andere optredende artiesten zijn het Jimmy Rosenberg Orchestra, Dishwasher_, zangeres Fay Claassen, Trio North, (Exit) Knarr, het Jazz Orchestra of the Concertgebouw met Jeangu Macrooy en WAKO.

Meer info: <http://www.fijn.nl/>.

The Harvest Time Project
A Tribute to Pharoah Sanders
 Featuring Irreversible Entanglements, Domenico Lancellotti, and special guest Tisziji Muñoz, under the musical direction of Joshua Abrams
LE GUESS WHO?
 12 November 2023
 Utrecht, The Netherlands
leguesswho.com

Eerbetoon Pharoah Sanders krijgt

wereldpremière op komend festival 'Le Guess Who?'

Tijdens het komende festival Le Guess Who? (9 tot en met 12 november in Utrecht) zal 'The Harvest Time Project: A Tribute to Pharoah Sanders' in wereldpremière gaan. Onderdeel van het eerbetoon is de uitvoering van Sanders' compositie 'Harvest time' (uit 1977). Voor de uitvoering op 12 november komen Irreversible Entanglements, Domenico Lancellotti en special guest (en originele 'Pharoah'-gitarist) Tisziji Muñoz samen, onder de muzikale leiding van Joshua Abrams. Na Utrecht zal het eerbetoon op diverse plekken in de wereld te horen zijn. Elke uitvoering zal nieuw en anders zijn, onder meer omdat steeds andere musici mee zullen doen. Uit het project vloeit medio september ook een heruitgave voort van het album 'Pharoah' (1977), waarop 'Harvest time' te horen is. De re-issue bevat verder nooit eerder gehoorde liveopnames, archiefmateriaal en uitgebreide 'liner notes'.

Jazzwerkplaats Den Bosch trapt af met twee workshops

Het nieuwe seizoen van de Jazzwerkplaats in Den Bosch start met twee workshops. Op 7 september begint de workshop 'Monk's Music' onder leiding van Dion Nijland. Zes weken lang dompelt hij de cursisten onder in de 'enerverende muzikale wereld van de eigenzinnige pianist/componist'. Tijdens de workshop, geschikt voor gevorderde musici, wordt een aantal stukken van Monk 'onder handen' genomen. Joost Buis geeft in het weekend van 30 september een workshop over de 'meesterlijke' composities van Misha Mengelberg. Buis: "Een van de dingen die mij persoonlijk trof toen ik een compilatie van zijn werk bekeek, was de enorme veelzijdigheid, waarin alle noten ertoe doen en humor en subtiliteit hand in hand gaan. We zullen ons dit weekend op zijn muziek storten en daarbij laveren tussen traditie en vrije improvisatie."

Meer info: <https://www.jazzwerkplaats.nl/>

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

OVERLEDEN

Pete Magadini, 13 augustus '23 (81)

Amerikaanse drummer. Speelde met Don Menza, George Duke, Mose Allison. Vooral actief bij het muziekonderwijs en als schrijver van drumboeken. Maakte in 1991 met zijn kwintet een cd voor Timeless: 'Night Dreamers'.

Tom Williams, 7 augustus 2023 (61)

Trompettist, ook drummer; speelde met Jimmy Heath, Antonio Hart, Steve Wilson, Gary Bartz, alle in het hardbop-idiom. Was ook te horen in het Vanguard Jazz Orchestra. Nam twee platen op onder eigen naam voor het label van Gerry Teekens, Criss Cross.

Tristan Honsinger, 5 augustus (73)

Amerikaanse cellist. Trok in 1969 naar Montréal in Canada om de militaire dienst te ontwijken. Kwam in aanraking met de Nederlandse scene en vestigde zich in Amsterdam, maar verbleef ook in Italië en Engeland. In die Europese scene speelde hij met saxofonisten Evan Parker, Sean Bergin en Tobias Delius en was hij een tijd lid van de ICP. Opvallend is zijn samenwerking met andere cellisten/bassisten als William Parker, Peter Kowald en Ernst Glerum. Overleed in Triëst, in Italië, tegen de Sloveense grens aan.

Dom Minasi, 1 augustus 2023 (80)

Amerikaanse gitarist, nam in de jaren zeventig twee elpees op voor Blue Note, stopte daarna, tot hij in 1999 op een eigen label, CDM, een paar trio-opnamen maakte. Zijn stijl wisselde tussen straight ahead jazz en vrijere vormen.

Tom Artin, 25 juli 2023 (84)

Amerikaanse trombonist; leende zijn krachten aan diverse repertory bands, aan World's Greatest Jazz band, aan die van Bob Wilber en zanger Mel Tormé.

Denis Badault, 24 juli 2023 (65)

Franse pianist, orkestleider. Was de pianist in de eerste versie van het Orchestre national de jazz (1986), waarvan hij van 1991 tot 1994 de leiding had en composities schreef. Maakte ook eigen opnamen en was werkzaam als muziekpedagoog.

Leny Andrade, 24 juli 2023 (80)

Braziliaanse zangeres, veel op tournee door de VS en Europa, maakte van 1961 tot 2019 zo'n dertig platen in het samba-jazz genre, zeg maar bossa nova, waarvan in 1991 één in ons land op Timeless met op twee nummers trompettist Angelo Verploegen.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Tony Bennett tijdens het North Sea Jazz Festival 2012.
(Foto: Tom Beetz)

Knut Riisnaes, 22 juli 2023 (77)

Noorse tenorsaxofonist, oudere broer van Odd, eveneens op tenor. Vooraanstaande solist op zijn instrument in Noorwegen, leider van eigen groepen en twintig jaar lid van Oslo's Radio Big Band. Duet-opnamen met Red Holloway op Gemini.

Tony Bennett, 21 juli 2023 (96)

Amerikaanse zanger van Italiaanse oorsprong. Zoon Danny: "You can say that Sinatra is a pop singer with some jazz in him, or that Mel Tormé is a jazz singer with a pop side, but Tony's the only artist who's always both pop and jazz." En dat leverde succesvolle combinaties op met de van oorsprong Britse pianist-arrangeur Ralph Sharon, Count Basie, Ruby Braff, pianist Bill Evans, het echtpaar Jimmy en Marian McPartland e.v.a. (zie ook pagina 19 van deze Jazzflits)

Barry Martyn, 19 juli 2023 (82)

Britse drummer, voelde zich al jong aangetrokken tot de New Orleans-jazz en maakte - nauwelijks twintig - in 1961 de overtocht, om zich er uiteindelijk definitief te vestigen. Werd de grote stimulator van de muziek aldaar: maakte platen, organiseerde tournees naar Europa, richtte de Legends of Jazz op.

[vervolg op de volgende pagina links...](#)

OVERLEDEN (vervolg)

Joao Donato, 17 juli 2023 (88)

Braziliaanse pianist, speelde ook trombone, componeerde en arrangeerde. Deed in de VS ervaring op bij Mongo Santamaria, Tito Puente, Eddie Palmieri, speelde met Astrud Gilberto en Cal Tjader, maakte in totaal zo'n dertig platen onder eigen naam.

Ernst-Ludwig Petrowsky, 10 juli 2023 (89)

Belangrijke Duitse saxofonist, fluitist en klarinettist. Had in de DDR een eigen sextet met Manfred Schulze op bariton, speelde in de band van Klaus Lenz, werkte voor radio en televisie. Sloot zich in de jaren tachtig aan bij de West-Duitse scene.

Oscar Brashear, 7 juli 2023 (78)

Amerikaanse trompettist in het hardbop-milieu van Chicago en Los Angeles. Weinig bekend, omdat hij geen platen maakte onder eigen naam. Des te meer was hij te horen in combinaties met Bobby Hutcherson, Harold Land, Benny Golson, Jimmy Smith, de bands van Gerald Wilson en de Clayton-Hamilton Big Band, Billy Higgins, Ricky Woodard.

Paul Knopf, 6 juli 2023 (96)

Amerikaanse pianist, nam sinds de jaren vijftig een paar trioplatten op, voordat hij zich in andere kringen bewoog: cabaret, kerkelijke liederen, klassieke composities.

Peter Nero, 6 juli 2023 (89)

Amerikaanse pianist, nam in de jaren vijftig een paar trioplatten op onder zijn eigenlijke naam Bernie Nierow, voordat hij zich bewoog op het gebied van pop en easy listening.

Lilian Terry, 29 juni 2023 (92)

Italiaanse zangeres, geboren in Caïro, Egypte, en overleden in Nice, Frankrijk. Zong niet alleen (platen met Dizzy Gillespie, Tommy Flanagan, Von Freeman), maar was ook journalist, producer voor radio en tv, vertaalster. Knoopte vriendschap aan met Max Roach, Sonny Rollins, Anita O'Day, Mal Waldron. Deed verslag van haar activiteiten en ontmoetingen in 'Dizzy, Duke, Brother Ray and Friends' (University of Illinois Press, 2017). (jjm)

Roefie Hueting, 24 juni 2023 (93)

Pianist en pionier van de oude-stijljazz in Nederland. Richtte in 1949 de Down Town Jazz Band op. Had met de band van 1956 tot 1966 een eigen radioprogramma bij de VARA. In 2010 stopt het orkest. Hueting was ook een vooraanstaande econoom.

FESTIVALS SEPTEMBER

Het Zuid-Afrikaanse octet Sofaya speelt 17 september tijdens de muzikale fietstocht Wiel Klanken. (Foto: Thomas Huisman)

DOEK FESTIVAL

Bimhuis, Zaal 100, De Ruimte, Amsterdam
28 augustus tot en met 3 september 2023
www.doek.org

SEPTEMBER JAZZ

Zustertuin, Damme
2, 3 september 2023
<https://www.septemberjazz.be>

Met onder anderen: Philip Catherine, Nathalie Lories, Bart Defoort, Kobe Gregoir, Harrison Steingueldoir, Tineke Postma en Guy Salamon Group.

JAZZ IN HET PARK

Voorhavenpark, Gent
7 tot en met 10 september 2023
<https://ap.lc/P7OM6>

Met: Naima Joris, Flat Earth Society, David Bovée & Boggamasta III, Bert Joris, Michel Herr en Michel Hatzigeorgiou, Philip Catherine en de 43ste finale van de B-Jazz International Contest.

TROMMEL

Jazzkerk, Aartsoud
9 september 2023
<https://www.trommelfestival.nl/>

Met onder anderen: Cornelia Nilsson, Marcel Serierse en FaKruTu Dakar Edition.

JAZZ AT HOME (huiskamerfestival)

Diverse locaties, Mechelen
9, 10 september 2023
<https://jazzathome.be/nl/zondag>

JAZZ EN DE WALVIS (huiskamerfestival)

Oostelijk Havengebied, Amsterdam
10 september 2023
<https://jazzendewalvis.nl/timetable/>

Met onder anderen: Eric van der Westen, Ruben Hein, Marta Arpini, Peter Somuah, Bart Wirtz en Kika Sprangers.

INGEZONDEN

KRIS GOESSENS

Op 21 augustus 2023 was het een decennium geleden dat de in Nederland woonachtige Vlaamse jazzpianist en conservatoriumdocent Kris Goessens (1969-2013) overleed. We zouden het zeer op prijs stellen indien u dit uw lezers onder de aandacht wilt brengen. Kris Goessens was een unieke pianist van wereldklasse die op veel te jonge leeftijd is overleden. Kris werkte nauw samen met Bob Brookmeyer met wie hij een zestal albums opnam. Daarnaast speelde hij samen met talloze (inter)nationaal bekende jazzmusici. Ook maakte hij prachtige opnames onder eigen naam (solo, trio en met het Metropole Orkest), deze opnames zijn nooit officieel uitgebracht maar zijn te beluisteren op www.krisgoessens.be. Naast het nog immer gemis van deze sympathieke man en mentor, is Kris een blijvende bron van inspiratie voor vele muzikanten, niet in de laatste plaats voor zijn leerlingen. Een aantal van deze leerlingen, onder wie Alex Koo, is inmiddels zelf succesvol als jazzpianist/docent.

Lucas van der Wee

De redactie van JazzFlits behoudt zich het recht voor om ingezonden stukken in te korten, te redigeren of te weigeren.

CITAAT

Saxofoniste Lakecia Benjamin:

"Ook al probeer ik steeds te denken dat ik in de eerste plaats gewoon een muzikant ben, die genderblik blijft aan me plakken. Soms probeer je immers zo hard 'geen vrouw' te zijn, zeker als je op tournee wekenlang in een tourbus moet samenleven met mannelijke muzikanten, die geen 'meisje' mee willen. Je past je aan, jamt met hen, leert hun solo's, maar door de hele tijd 'one of the guys' te willen zijn, doen we afbreuk aan wie we echt zijn."

Bron: detijd.be, 13 juli 2023.

VRAAG EN AANBOD

Heeft u als lezer iets in de aanbieding of zoekt u iets op jazzgebied, meldt u dat dan bij ons. Maar ook als u een vraag heeft, of bijvoorbeeld op zoek bent naar de naam van een muzikant op een foto, kunt u met ons contact opnemen. Alles mag. Wij gooien het via deze rubriek 'vraag en aanbod' dan zagezegd in de groep, en, zoals u van Jazzflits gewend bent, geheel kosteloos. Aarzel niet! Ons e-mailadres is jazzflits@gmail.com.

FESTIVALS SEPTEMBER (vervolg)

Bassiste Ellen Andrea Wang speelt op het Nordic Jazz Festival. (Foto: Solveig Selj)

VOOIS

Jazzkerk, Aartswoud

10 september 2023

(<https://voois.org>)

Met onder anderen: Tripod & the Future, Paul van Kessel en Masha Bijlsma Band.

MAKE IT JAZZ FESTIVAL

Diverse locaties, Tilburg

14, 15, 16 september 2023

(<https://makeitjazz.nl/>)

Met onder anderen: Lara Rosseel Quintet, Dishwasher_, Nohmi, Ella Zirina, Antares Flare en de AMPA Jazzronde.

LOOSDRECHT JAZZ FESTIVAL

Jachthaven 't Anker, Loosdrecht

15, 16 september 2023

(<https://loosdrechtjazzfestival.nl>)

Met onder anderen: Lilian Vieira, Alexander Beets, Edwin Rutten, Utrecht Jazz Archipel, Peter Beets & Sven Figee, Licks & Brains feat. Eric Vloeimans, Focus Junior Big Band en Koffie.

GENERATIONS

Orpheus, Apeldoorn

16 september 2023

(<https://ap.lc/q4DVX>)

Met onder anderen: Antares Flare, Big Band Apeldoorn, Jasper Blom Big Band, Loek van den Berg Quintet, Sanne Sanne, Maite Hontelé & NJJO, Gerlo Hesselink Quartet en Half Easy Trio.

WIEL KLANKEN (muzikale fietstocht)

Waterland en Amsterdam Noord

17 september 2023

(www.spaceistheplace.eu)

Met: Mother Tongue, Greetje Bijma & Raphael Vanoli, Sofaya en Eve Risser.

NORDIC JAZZ FESTIVAL

Junushoff, Wageningen

22, 23 september 2023

(www.nordicjazz.nl)

Met onder anderen: Rasmus Sørensen, Tord Gustavsen & Trygve Seim, Bugge Wesseltoft, Lars Jansson Trio, Ellen Andrea Wang Trio, Gulli Gudmundson Trio en Rymden.

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

1960

LA NOUVELLE VAGUE DU JAZZ VOCAL

In 1960 maakten enkele zangeressen opvallende plaatopnamen. Een nieuwe generatie staat op: Nina Simone, Sheila Jordan, Abbey Lincoln, Shirley Horn en Cora Lee Day. Van elk van hen is een nummer te vinden op het mini-cd'tje dat aan het Franse Jazz Magazine van juni 2023 was toegevoegd. Het is een interessante selectie. We staan navolgend stil bij de zangeressen, met wat bijzondere aandacht voor de (voor ons) onbekende Cora Lee Day.

Wat voor jaar was 1960 muzikaal? We doen een greep. De oudere lezers zijn met de muziek opgegroeid, de jongere hebben ongetwijfeld de volgende populaire nummers uit 1960 ooit gehoord:

'Ramona' van The Blue Diamonds met koor en orkest onder leiding van Jack Bulterman (Decca);
'It's now or never' van Elvis Presley (maart-april 1960) (RCA Victor);
'Apache' van The Shadows;
'Everybody's somebody's fool' van Connie Francis, orkestleider Joe Sherman (M.G.M.);
'My girl Josephine' en 'The sheik of Araby' van Fats Domino (Imperial);
'Milord' door Corry Brokken, orkestleider Jos Cleber' (Philips);
'Milord' van Edith Piaf (Columbia);
'Chain gang' door Sam Cooke;
'Three steps to heaven' door Eddie Cochran.

Ook enkele jazz- en bluesopnamen uit 1960 verdienen bijzondere aandacht:
januari 1960 – 'This Here' van pianist Bobby Timmons met Sam Jones (bas) en Jimmy Cobb (drums) (Riverside);
januari 1960 – 'Fiorello!' door het trio van pianist Oscar Peterson met Ray Brown (bas) en Ed Thigpen (drums);
26 & 28 januari 1960 – 'The Incredible Guitar' van Wes Montgomery;
7 februari 1960 – 'Soul Station' door saxofonist Hank Mobley;
29 februari 1960 – 'Gettin' Together' door saxofonist Art Pepper;
februari 1960 – zangeres 'Ella Fitzgerald In Berlin: Mack The Knife' met gitarist Jim Hall;
27 en 28 april 1960 – 'A portrait Of Duke Ellington', door het orkest van trompettist Dizzy Gillespie (Verve);
vervolg in de rechterkolom...

Abbey Lincoln op de hoes van de mini-cd bij het Franse blad Jazz Magazine (juni 2023).

24 en 25 mei 1960 – 'Pre-Bird' – door een bigband van bassist Charles Mingus, met rietblazer Eric Dolphy, trombonist Slide Hampton (heruitgegeven als 'Mingus Revisited') (Mercury);
25 juni 1960 – 'True Blue' door saxofonist Tina Brooks;
3 juli 1960 – blueszanger en gitarist 'Muddy Waters At Newport' met James Cotton (harmonica);
4 augustus 1960 – 'Flight To Jordan' door pianist Duke Jordan;
augustus-september 1960 – 'We Insist' van drummer Max Roach, met zangeres Abbey Lincoln, Booker Little (trompet), Walter Benton (tenorsax) – producer Nat Hentoff voor Candid;
zomer 1960 – 'This Is Our Music' van saxofonist Ornette Coleman met trompettist Don Cherry (voor Atlantic en Nesuhi Ertegün).

En dan waren er dus de vijf opvallende plaatopnamen van een nieuwe generatie zangeressen:

NINA SIMONE – LITTLE LIZA JANE (traditioneel) (4'30")

Nina Simone (zang, tamboerijn), Al Schackman (gitaar), Chris White (bas), Bob Hamilton (drums); opname tijdens het Newport Jazz Festival, 30 juni 1960 (label Colpix).

Kijk en luister hier: <https://tinyurl.com/4k88tv4e>

Het waren toen woelige tijden bij het Newport Jazz Festival. Een meute van tientallen dronkenmannen wilde naar binnen op zaterdag, terwijl het al vol was. Het concert van zanger Ray Charles werd verstoord door driehonderd pretbedervers. De politie daagt op met traangas. Twee concertdagen werden afgelast. Alleen de zondagnamiddag kon doorgaan. Ontevreden over het hun aangeboden financieel budget organiseren bassist Charles Mingus en drummer Max Roach in de buurt hun eigen Jazz Rebel Festival.

De toen onbekende Nina Simone concerteerde op 25 december 1965 voor een klein publiek in het Mickery Theater in Loenersloot. 'The High Priestess of Soul' (1933-2003) of de 'Princess vervolg op de volgende pagina links...

Noire' kwam in 1988 in Nijmegen wonen. Er is daar een Nina Simone-straat. En toeristen in Bretagne kunnen in Saint-Brieuc flaneren op de 'Place Nina Simone'. Nina verhuist in 1991 naar Amsterdam. In 1992 vertrekt ze naar Parijs. Uiteindelijk naar Carry-le-Rouet, een Provençaals dorpje dertig kilometer van Marseille, waar ze overlijdt. In het dorp doet niets nog aan haar denken. Ze werd gecremeerd. Bedoeling was haar as uit te strooien in diverse Afrikaanse landen. Haar wanordelijk leven werd geordend door Gerrit de Bruin uit Friesland. Hij had Nina Simone voor het eerst ontmoet in 1967 in het Concertgebouw in Amsterdam. Haar autobiografie 'I put a spell on you' werd in 1991 meegeschreven door Stephen Cleary. Alan Light schreef de biografie 'What happened, Miss Simone?', verschenen in 2017, ook vertaald in het Nederlands. Nina's platen zijn in overvloed beschikbaar. Op YouTube vindt u talrijke live-optredens. Er zijn beelden van 'Little Liza Jane' op Newport 1960. Haar optreden op 3 juli 1976 tijdens het Montreux Jazz Festival is legendarisch.

Bekijk hier dit optreden uit 1976:
<https://tinyurl.com/ynjkwpij>

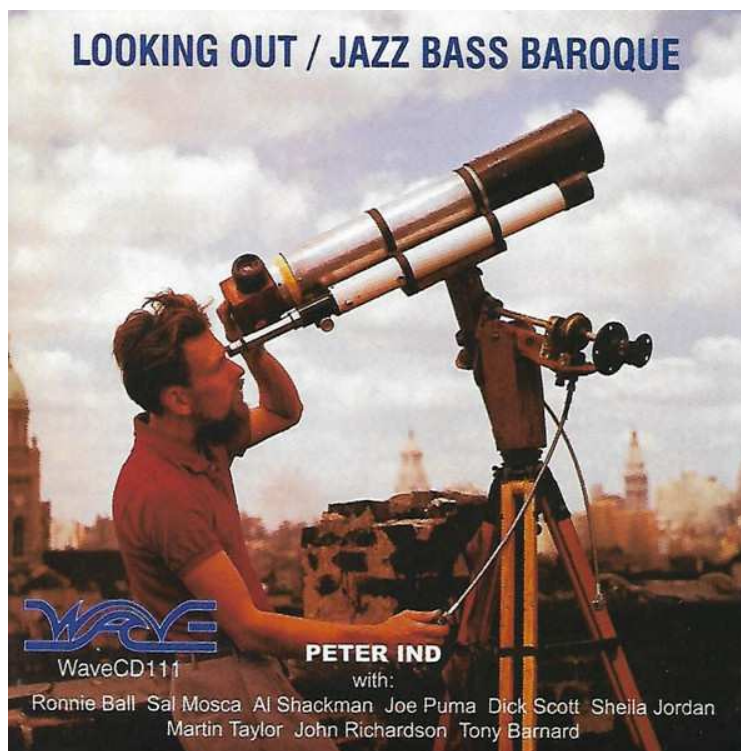
Muzikfans kennen ongetwijfeld 'Katy' (tophit uit 1964) van de Franse zanger Marc Aryan (1926-1985). Met de opbrengsten van die hit bouwde hij een opnamestudio in Ohain, 8 km van Waterloo. In januari 1978 nam Nina Simone daar voor Creed Taylor en CTI Records het album 'Baltimore' op. In oktober 1981 was Marvin Gaye aan de beurt om zijn 'Sexual healing' op te nemen voor de plaat 'Midnight love'. In Oostende is een stadswandeling genoemd naar dat 'Midnight love'. Gaye was in de kuststad op 14 februari 1981 aangespoeld. Op de zeedijk (Albert I-promenade 77) ligt een gedenksteen ter hoogte van het appartement waar Gaye de wereldhit 'Sexual healing' schreef.

De uitleg over de oorsprong van 'Little Liza Jane' (1916) is beschreven in 'Poor Gal: The Cultural History of Little Liza Jane' van Dan Gutstein. Publicatie aangekondigd voor december 2023.

Verve bracht van de zomer 'You've Got To Learn It' uit. Met nieuw ontdekte opnamen van Nina Simone tijdens het Newport Jazzfestival van 2 juli 1966.

En wie kent er niet 'My baby just cares for me', toen haar song in 1987 gebruikt werd in een Chanel-advertentie?

[vervolg in de rechterkolom...](#)

SHEILA JORDAN – YESTERDAYS (Jerome Kern – Otto Harbach) (6'05)

Peter Ind (bas, leider), Sheila Jordan (zang), Ronnie Ball (piano), Al Schackman (gitaar); opname in New York, november 1960 (label Esquire).

Luister hier naar dit stuk: <https://tinyurl.com/4p7z5xjr>

Sheila Jordan (18 november 1928) – nog steeds in goeden doen – komt uit Detroit, Michigan. Ze studeerde piano in 1940-1941. Op haar achttiende hoorde Sheila op de jukebox 'Now's the time' van altsaxofonist Charlie Parker (met Miles Davis, Dizzy Gillespie, Bud Powell, Curley Russell, Max Roach (Savoy MG 12079 van 26 november 1945). Vanaf dan voelt ze zich aangetrokken tot jazz. In 1949 was ze Jean in het zangtrio Skeeter, Mitch and Jean. Ze scat Parker-solo's zoals later Lambert, Hendricks and Ross. In 1951 verhuist Sheila naar New York. Ze trouwt er in 1952 met Duke Jordan (1922-2006), toen pianist bij Charlie Parker. Sheila studeert bij pianist Lennie Tristano in 1951-1952. Ze debuteert met 'You are my sunshine' bij George Russell op zijn 'The Outer View' (27 augustus 1962). Voor Blue Note Records zingt ze eind 1962 onder eigen naam 'Portrait Of Sheila'. Van die plaat moet u eens 'Dat dere' van Bobby Timmons beluisteren. Sheila zingt het in duo met bassist Steve Swallow. Deze prachtige 'Yesterdays' staat op 'Looking Out', uitgebracht op Wave Records, het platenlabel van Peter Ind (1928-2021) (Wave 111).

Na de echtscheiding van Duke Jordan in 1962 moet Sheila in eigen onderhoud en dat van haar dochter Tracey voorzien. Overdag werkt ze als administratief bediende. Ze wordt uitgenodigd voor gastoptredens in de clubs van Greenwich Village. In de studio zingt ze bij trombonist Roswell Rudd 'Flexible Flyer' (maart 1974). Op 13 augustus 1975 zong Sheila Jordan met Roswell Rudd, Dave Burrell (piano), Cameron Brown (bas) en Beaver Harris (drums) tijdens het Jazz Middelheim Festival in Antwerpen. Op 6 september 1975 is dat Roswell Rudd Quintet in Laren.
[vervolg op de volgende pagina links...](#)

Met pianist Steve Kuhn (°1938) leidt ze van 1979 tot in 1982 een kwartet met bassist Harvie Swartz (°1948) en drummer Bob Moses (°1948). Met hen maakt ze de plaat 'Playground' in juli 1979 (ECM 1159).

Haar populariteit stijgt. Ze speelt op platen van bassist Arild Andersen en zanger Mark Murphy. Vanaf 1983 trekt ze op met Harvie Swartz. Uit dat jaar dateert hun duoplaat 'Old Time Feeling'. Nu veel in duo met bassist Cameron Brown (°1945), ook uit Detroit. Ze kwam dikwijls naar Oostenrijk. In juni 2005 met het Fritz Pauer Trio in Jazzland Wenen, met andere musici in Jazzland in januari 2016.

Op 13 juli 2008 zong Sheila tijdens het North Sea Jazz Festival met Steve Kuhn (piano), David Finck (bas) en Joey Baron (drums). Op 19 oktober 2011 trad Sheila op in Jazzclub Unterfahrt in München. In 2019 zong ze met Cameron Brown in Cold Spring, NY. Zomer 2023 wordt Sheila in Amherst en Burlington gevraagd voor 'vocal workshops'.

Het is voorzien dat ze binnenkort van 17 tot 19 november haar 95ste verjaardag viert in Birdland met pianist Alan Broadbent en Harvie Swartz. Met diezelfde musici heeft Sheila Jordan haar concert van 25 oktober 2021 'Live At Mezzrow' in New York laten opnemen. Ellen Johnson schreef 'Jazz Child: A portrait of Sheila Jordan', uitgebracht 2014, 234 pagina's. Dat was ook de titel van haar plaat met het Steve Kuhn Trio en de Duitse gastvocalist Theo Bleckmann (°1966), die in april 1998 werd opgenomen en als nummer 7029 bij het label HighNote verscheen.

Abbey Lincoln's 'Driva' man' (zie de kolom hiernaast bovenaan) staat op de elpee 'We Insist!' van Max Roach.
[vervolg in de rechterkolom...](#)

ABBIEY LINCOLN – DRIVA' MAN (Max Roach, Oscar Brown Jr.) (5'16)

Abbey Lincoln (zang, tamboerijn), Booker Little (trompet), Julian Priester (trombone), Walter Benton, Coleman Hawkins (tenorsax), Coleridge Perkinson (piano), Jimmy Schenck (bas), Max Roach (drums); opname in New York, 31 augustus 1960 (label Candid).

Luister hier naar dit stuk: <https://tinyurl.com/52fb5ayb>

Abbey Lincoln (1930-2010) ging in 1951 naar Californië om te zingen in de nachtclubs. Als Gaby Lee werkt ze twee jaar in Hawaï. In 1956 wordt ze Abbey Lincoln. Haar plaatdebuut is uit 1956 met de hulp van Benny Carter op 'Abbey Lincoln's Affair – A Story Of A Girl In Love'. Van 1957 tot 1959 neemt ze platen op voor Riverside. Met ondersteuning van Max Roach, Kenny Dorham, Sonny Rollins, Wynton Kelly, Paul Chambers, Curtis Fuller, Benny Golson en Art Farmer.

Abbey vroeg Oscar Brown een song te schrijven voor haar vriend Roach. Het resultaat was 'Strong man', opgenomen 28 oktober 1957. Door haar deelname in 1960 aan 'We Insist!' – of de 'Freedom Now Suite' van Max Roach – krijgt ze bekendheid. Eigenlijk is het háár plaat. Ze was strijdvaardig voor de rechten van de zwarte bevolking, de Montgomery bus boycot van december 1955 indachtig. De intro van 'Driva' man' is vreesaanjagend. Het is een bijzondere tekst over de uitbuiting van arme zwarten door arme blanken. Toch een opmerking: op de elpee Candid CJM8002 staat uitdrukkelijk voor 'Driva' man' bij de bezetting: 'Coleman Hawkins omitted!' – Een slordigheid? Is het wel zeker Hawkins? Of toch Walter Benton?

In 1970, na haar echtscheiding van Max Roach, zoekt Abbey Lincoln een nieuw leven in Los Angeles. In 1975 wordt ze ineens Aminata Maseka. Op 4 februari 1980 zingt ze 'What are you doing the rest of your life?' met Archie Shepp in Parijs, op het album 'Painted Lady' (Blue Marge 1003) (Inner City 1117). Op 13 juli 1980 kwam ze met een trio met gast Archie Shepp naar het North Sea Jazz Festival. Ze was er ook nog op 16 juli 1982, 11 juli 1993, 16 juli 1995. Op 11 juli 1999 had Abbey vibrafonist Bobby Hutcherson uitgenodigd. Op 26 oktober 1999 trad Abbey op in de Brusselse Ancienne Belgique. Is 'Abbey Sings Abbey' uit 2006 een van haar laatste platen op Verve?

Abbey Lincoln stierf op zaterdag 14 augustus 2010, acht dagen na haar 80ste verjaardag. Ze is gecremeerd en haar as is uitgestrooid.

SHIRLEY HORN – WILD IS THE WIND (Dimitri Tiomkin, Ned Washington) (3'44")

Shirley Horn (piano, zang), Joe Benjamin (bas), Herbie Lovelle (drums); opname in New York, 1960 (label Hi-Life HLP 55)

Luister hier naar dit stuk: <https://tinyurl.com/2p8f2f7s>

Mijn eerste bijdrage voor Jazzflits had als titel 'Terug in de tijd: Shirley Horn'. Die dateert van 15 oktober 2018 in nummer 305. Shirley Horn (1934-2005) debuteerde in 1960 in de studio met 'Embers And Ashes', liedjes over verloren liefdes. Uit die plaat is dit nummer getrokken, plaat die in handen kwam van Miles Davis. Hij nodigt Shirley uit om op te treden in de Village Vanguard. Gesprekken leidden tot een contract met Mercury Records en Quincy Jones, hij was daar A & R-man. Ze verdwijnt een poos van de muzikale scene om haar gezin in Washington, DC te onderhouden.

In 1980 is Horn in Londen. Ze vertolkt 'The sentimental touch' en 'Sleepless hours' voor 'Songbirds', met Toots Thielemans.
[vervolg op de volgende pagina links...](#)

Op 14 juni 1990 nog eens met Thielemans, op 'You won't forget me', nu in New York, met bassist Charles Ables en drummer Steve Williams (Verve 847482). Toots is op 3 en 4 april 1991 met Horn en Ables en Williams in Parijs voor de opnamen van 'For My Lady' (Verve 515037). Ze trad zeven keer op tijdens het North Sea Jazzfestival tussen 1981 en 1997. 'Shirley Horn At Northsea' is de dubbel-cd SteepleChase 37015-16. Die bevat de reeds apart uitgebrachte albums 'All Night Long' en 'Violets For Your Furs', beide van 10-12 juli 1981. Voor haar 'I remember Miles' van december 1997, met daarop Toots, kreeg Horn in 1998 een Grammy Award. Haar eerste nominatie van negen stuks behaalde ze reeds in 1991 met haar 'You Won't Forget Me', opname zomer 1990. Thielemans speelt mee op twee nummers. In 1998 concerteert Horn in Parijs met Toots, pianist Bert van den Brink (°1958) en bassist Hein Van de Geyn (°1956).

Horn was een inspiratie voor zangeressen Diana Krall (°1964) en Norah Jones (°1979).

Shirley Horn stierf op 20 oktober 2005 in Cheverly, Maryland. Ze is begraven op Fort Lincoln Cemetery, Brentwood, Maryland.

CORA LEE DAY – TROUBLE IS A MAN (Alec Wilder) (3'05")

Cora Lee Day (zang), Harry 'Sweets' Edison (trompet), Illinois Jacquet (tenorsax), Jimmy Jones (piano), Freddie Green (gitaar), Barry Galbraith (elektrische gitaar), Eddie Jones (bas), Osie Johnson (drums); opname in New York, juni 1960 (Roulette SR-52048).

Luister hier naar dit stuk:

<https://tinyurl.com/dewpp57z>

Het nummer komt uit haar debuutalbum 'My Crying Hour' in een sextet onder leiding van pianist Jimmy Jones, waarbij drie Basie-alumni (Edison, Jacquet, Johnson). Het is haar enige plaat als zangeres. Jordi Pujol verzamelde op het Spaanse Fresh Sound voor zijn reeks van 43 'The best voices time forgot', 38 vrouwelijke en vijf heren vocalisten, telkens twee op één cd. Cora Lee Day deelt de plaat met Debby Moore (1925-2017). (<https://www.freshsoundrecords.com/13912-best-voices-time-forgot-record>). Af en toe klinkt ze als die andere 'Day', 'Lady Day', Billie Holiday. Cora is pas bekend geworden toen ze ging acteren. Ze speelt in de film van Julie Dash [vervolg in de rechterkolom...](#)

'Daughter of the Dust' (1991). En in 'A worn path' uit 1994. Ze treedt op in 'What's love got to do with it' (1993), een kroniek over het leven van Tina Turner (Anna Mae Bullock) (1939-2023). En hoe Tina de moed had in juli 1976 het huwelijk met haar gewelddadige echtgenoot Ike Turner op te blazen. Ze was met Ike getrouwd van november 1962 tot maart 1978. Tina hertrouwde met de Duitse producer Erwin Bach. Tina overleed op 24 mei 2023 in Küsnacht bij Zürich. Beiden hadden de Zwitserse nationaliteit. Tina's eerste single-hit als solo-artiest was 'What's love got to do with it' in 1984.

'Trouble is a man' is een cover van het Peggy Lee nummer van 18 oktober 1946. Tekst en muziek werd in 1944 afgeleverd door componist Alec Wilder (1907-1980).

Dankzij hulp van Leah Lapszynski van het Sarasota County History Center vonden we correcte biografische details. De echte naam van Cora Lee Day is Cora Lee McNeal. Ze was geboren in Munson, Florida op 15 april 1914. Woonde een tijd in Ellenton. Ze overleed op 10 november 1996 in Sarasota. Is begraven op het Galilee Cemetery aldaar. Ze had een zoon Robert, elf kleinkinderen en dertig achterkleinkinderen.

Enkele andere vertolkingen van 'Trouble is a man': Sarah Vaughan (10 oktober 1947), Al Cohn (1955), Ernestine Anderson met Clark Terry, Kenny Burrell (1960), Coleman Hawkins (1960), Carmen McRae tijdens Ralph Gleason's Jazz Casual TV-serie (15 maart 1962) en Ella Fitzgerald in Montreux met Tommy Flanagan (22 juni 1969).

Het nummer staat ook op 'Lieb Plays Wilder': David Liebman speelt hier op een houten fluit, met Marius Beets (bas) en Eric Ineke (drums) (Daybreak 75214, opname 29 oktober 2003 in Studio De Smederij, Zeist).

De formatie Reeds and Deeds van tenorsaxofonisten Eric Alexander en Grant Stewart spelen Wilders compositie op hun 'Cookin' (Criss Cross 1283, opname door Max Bolleman voor Gerry Teekens, 6 december 2005). Patricia Barber zingt het op haar 'Clique'-album (2021).

Erik Carrette

JAZZFLITS OP REIS

Milan Popov in Italië

UMBRIA JAZZ FESTIVAL 50 JAAR

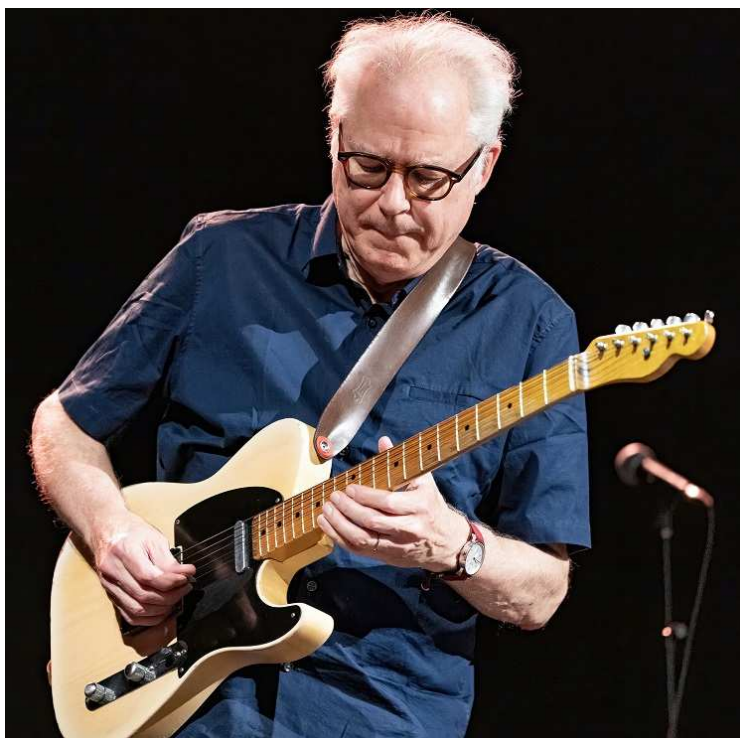
7 t/m 16 juli 2023

De stad Perugia, hoofdstad van de regio Umbrië, ligt in het centrum van Italië, tussen Rome en Florence. Gedurende tien dagen per jaar trekt één van de beste jazzfestivals van Europa er mensen uit de hele wereld naartoe, die samensmelten met de oude stad en op straat een buitengewone sfeer creëren die dag en nacht aanhoudt. In deze ontspannen sfeer, en met de positieve 'vibes' die jeervaart bij elke stap die je zet, paradeer je tien dagen door de stad langs de grootste sterren van hedendaagse jazz en andere genres.

Vijftig jaar geleden werd het eerste Umbria Jazz Festival georganiseerd. De organisatoren stelden hoge eisen en de toegang was gratis. De wereld en het festival zijn intussen sterk veranderd, maar de hoge kwaliteitsstandaard is gebleven. Er zijn nog steeds gratis concerten, meer dan honderd dit jaar. Aan de 40.000 betaalde tickets werd 2,3 miljoen euro verdiend. Het profiel van het festival is uitgebreid. Op het programma staan nu ook artiesten die weinig met jazz gemeen hebben, zoals dit jaar Bob Dylan, die het festival opende. Zo trekt het festival de aandacht van een breder en jonger publiek.

De [Santa Giuliana Arena](#) is het grootste podium van dit festival, waar zowel jazz als andere genres worden geprogrammeerd. Voor toetsenist **Herbie Hancock** was deze grote ruimte geen probleem. Hij speelde zijn repertoire van zijn begintijd tot heden, met zo'n gemak dat het moeilijk te accepteren is dat hij 83 jaar oud is. Gitarist Lionel Loueke en trompettist Terence Blanchard waren uitstekend. Het veelal jongere publiek reageerde heftig op de riffs van Hancock-thema's uit de fusion-periode.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Bill Frisell. (Foto: Tim Dickeson)

Op hetzelfde podium leverden pianist **Brad Mehldau**, bassist Larry Grenadier en drummer Jeff Ballard geweldig werk, fris, interessant en het trio is altijd bereid tot avontuur. Ook saxofonist **Branford Marsalis** en zijn kwartet met pianist Joey Calderazzo, contrabassist Eric Revis en drummer Justin Faulkner, speelden voortreffelijk en geloofwaardig tot in het extreme. Calderazzo had een geslaagde avond en genoot duidelijk van de samenwerking in de groep. **Snarky Puppy** overtuigde minder op dit podium. De groep klonk maar heel even opwindend. De band komt vermoeid over en lijkt in zichzelf gevangen te zitten.

In de [Arena Santa Giuliana](#) traden twee megaorkesten op. **Kyle Eastwood**, de zoon van Clint Eastwood, schotelde het publiek muziek voor uit de films waarmee zijn vader beroemd werd. Het andere orkest 'Police Deranged For Orchestra' werd geleid door **Stewart Copeland**, drummer van de voormalige rockband The Police. Beide projecten hebben met elkaar gemeen dat ze op de rand van succes staan. Copeland gaf veel energie en enthousiasme, maar slaagde er niet in om de muziek van zijn voormalige band een bijzonder interessante nieuwe outfit te geven. Ook Eastwood slaagde er niet in om het zeer aantrekkelijke materiaal goed te hanteren.

De Amerikaanse zangeres en multi-instrumentalist **Rhiannon Giddens** trad op met haar muziek- en levenspartner en componist Francisco Turissi. Haar mix van folk, country, blues, jazz en gospel klinkt natuurlijk en indrukwekkend, in haar zelfverzekerde en geloofwaardige optreden. De charme en kracht die zij uitstraalt zijn moeilijk te weerstaan.

Het [Morlacchi Theater](#) had een fantastisch programma. De locatie zelf is aantrekkelijk, waardoor alles op het podium magisch lijkt. Onvergetelijk dit jaar waren de optredens van het **Kenny Barron Trio**, het **Danilo Pérez Trio** met John Pattitucci (bas) en Adam Cruz (drums), de spectaculaire **Samara Joy** die een bijzonder geïnspireerde versie van de Charles Mingus compositie 'Reincarnation of a lovebird' zong en het gelouterde duo **Enrico Rava & Fred Hersch**.

[vervolg op de volgende pagina links](#)

De **Bill Frisell Four**, met saxofonist Greg Tardy, pianist Gerald Clayton en drummer Johnathan Blake, was een van de grootste attracties van het festival. De vier klonken buitengewoon spannend. Interessant is dat Frisell zijn pedalen grotendeels heeft opgegeven. Een nieuw inzicht dat leidt tot een nieuwe aanpak van een van de beste jazzgitaristen van dit moment.

Italiaanse jazzmuzikanten staan zeer onterecht in de schaduw van de Europese jazzscene. Thuis genieten zij een welverdiende aandacht. Paolo Fresu (Ferlinghetti), het Fabrizio Bosso Quartet (We4), Gianluca Petrella en soloptredens van de pianisten Stefano Bollani, Dado Moroni, Enrico Pieranunzi, Dado Moroni en Danilo Rea zouden elk jazzfestival in Europa aanzienlijk verrijken met hun uitvoeringen. Elk van hen is een verhaal op zich waard, is fascinerend en indrukwekkend.

Met een deels circusachtige theatraliteit en een daardoor vermakelijke uitvoering was de veelzijdige **Stefano Bollani** misschien wel de grootste publiekslieveling. Maar in het Morlacchi theater waren **Paolo Fresu en Fabrizio Bosso**, elk met hun eigen verhaal en een buitengewone aanpak, het meest opwindend. **Gianluca Petrella** valt met zijn multi-genre georiënteerde project 'Cosmic Renaissance' in de smaak bij zowel jazzliefhebbers als het niet-jazzgeoriënteerde publiek.

De meeste pianosolo optredens vonden plaats in de **Podiani-zaal**, waar ze perfect tot hun recht komen. Ook gitarist **Marc Ribot** gaf daar zijn uitstekende solo-optredens. Hij was gefocust, muzikaal interessant, en tekende voor een van de meer succesvolle concerten van het festival.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Het Teatro Morlacchi, waar onder anderen Kenny Barron, Samara Joy en Fred Hersch optraden. (Foto: Tim Dickeson)

Paolo Fresu. (Foto: Tim Dickeson)

Op het festival was een ook aantrekkelijke tentoonstelling met foto's van de jazzfotografen Tim Dickeson, Yasuhiro Fujioka en Adriano Scognamiglio ingericht, met hun impressies van diverse edities van de afgelopen vijftig jaar. Deze meesterfotografen toonden op verschillende plekken in de stad werk waarin ze de sfeer van het festival vingen. Tim Dickeson stelde nieuwe foto's beschikbaar voor dit verslag.

Het Umbria Jazz Festival vierde zijn vijftigste verjaardag in stijl, op een van de oudste en grootste jazzfestival-locaties van Europa. Het bood iedereen die aanwezig was het soort geluk dat niet gemakkelijk is te omschrijven, maar juist daarom intens kan worden genoten, onvergetelijk en fantastisch vanuit elk aspect. Moeilijk te bevatten voor wie het niet heeft meegemaakt en onvergetelijk voor degenen die het hebben ondergaan.

Alles wijst erop dat het festival blijft groeien en zijn bijzondere status op de kaart van Europese jazzfestivals zal behouden. Als u de eerste vijftig edities hebt gemist, mis dan niet de 51ste. U kunt 'm alvast noteren. Het Umbria Jazz Festival 2024 zal plaatsvinden van 5 tot en met 14 juli 2024.

Milan Popov

[In de rubriek 'Jazzflits op reis' doen medewerkers van Jazzflits in woord en/of beeld verslag van de jazzscene in het buitenland waar ze verblijven.](#)

JAZZWEEK TOP DRIE

21 augustus 2023

1 Antonio Adolfo

Bossa 65

(AAM Music)

2 Don Braden

Earth Wind And Wonder vol 2

(Creative Perspective)

3 Javon Jackson

With Peter Bradley

(Solid Jackson)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Carrette, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Eric Ineke, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Jaap Lampe, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Bart Noorman, Gijs

• **la77**
JazzFlits

Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot. **Logo:** Het

JAZZFLITS-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

1 augustus 2023

Krzysztof Komorek, Donos kulturalny (Poland)

MAREK POSPIESZALSKI

No Other End Of The World Will There Be (Clean Feed Records)

Jan Granlie, Salt-peanuts.eu (Norway)

OSGOOD / MOSES / MUÑOZ

Spiritual Drum Kingship (GOTTA LET IT OUT)

Dick Hovenga, Written in Music (Netherlands)

BEN VAN GELDER

Manifold (DoYouMind? records)

Viktor Bensusan, Jazzdergisi.com (Turkey)

FUAT TUAC

Immigrant (Tuzu Kuru Records)

Nuno Catarino, Jazz.pt (Portugal)

TROLL S TOY

Synesthesia (Vic Nic)

Henning Bolte, freelance (Netherlands)

SANEM KALFA

Miraculous Layers - Live At BIMhuis (Bimhuis Records)

Sebastian Scotney, LondonJazz News (UK)

DAVID HELBOCK

Austrian Syndicate (ACT)

Patrik Sandberg, Jazz (Sweden)

PAT METHENY

Dream Box (BMG)

Cim Meyer, Jazz Special (Denmark)

SIMONE GRAZIANO

Frontal Sexuality (Aund)

Lars Mossefinn, Dag og tid (Norway)

ENDRE Ruset, STIAN OMENÅS, JON BALKE

Noriaki (Nye nor)

Axel Stinshoff, Jazz Thing (Germany)

MESHELL NDEGECELLO

The Omnichord Real Book (Blue Note)

Luca Vitali, Giornale della Musica (Italy)

MARC RIBOT - CERAMIC DOG

Connection (Knockwurst Records)

Yves Tassin, JazzMania (Belgium)

LA JUNGLE

Blurry Landscapes (Black Basset Records)

Jos Demol, Jazzhalo.be (Belgium)

NICLAS KNUDSEN TRIO

Migrating Songs (NK Music)

Christof Thurnherr, Jazz'n'More (Switzerland)

MARC RIBOT - CERAMIC DOG

Connection (Knockwurst Records)

Kaspars Zavileiskis, Jazzin.lv (Latvia)

THE ADAM LARSON TRIO

With Love, From New York (Outside In Music)

Jacek Brun, Jazz-fun.de (Germany)

EFRAT ALONY

Händel Fast Forward (Dot Time Records)

Madli-Liis Parts, Muusika (Estonia)

BRIAN BLADE AND THE FELLOWSHIP BAND

Kings Highway (Stone Hill Records)

Mike Flynn, Jazzwise (UK)

MATTHEW HALSALL

An Ever Changing View (Gondwana)

De Europe Jazz Media Chart geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group.